

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2018. jan.–febr.
XXIII/1. szám

Ára: 350,- Ft

Oslí – kegyszobor

Himnusz **Szent István királyról**

*Magyar hazánk, te jó anya, – fiad dicsér ma, őt dalold,
zengjen a himnusz dallama – hozzá, ki mindig pártfogolt.*

*Ő néked igaz fényt hozott, – hit fényét adta át neked,
istenes törvényt alkotott – mely üdvösségre elvezet.*

*Mennyei hírnök jelzi már – atyjának, hogy majd jönni fog:
vértanú István földre száll – anyjának szólni jóslatot.*

*Mint libanoni cédrusok, – olyan sudár, mint kisgyerek,
s miként előre mondatott, – a Vértanúról kap nevet.*

*Oktatják híres doktorok, – szent műveltségre nevelők,
s jámbor erkölcsé fölragyog – már zsenégen, minden nép előtt.*

*Már életének hajnalán – az üdv igéit hirdeti,
s a magyar nemzet, a pogány – a keresztséget elnyeri.*

*Ragyogva kél az égi fény, – s ki tévely rabja volt, a nép,
elhagyva sűrű éjjelét, – megvallja Krisztus szent hitét.*

*Imádás legyen, tisztelet, – néked, Hármass- Egy Istenünk,
segíts elérnünk mennyeiket, – mit szent királyunk kér nekünk.
Ámen.*

(„Ahol a napnak fénye kél” dallamára)

(Népszolozsmák, Szt. Ágoston Liturgikus Megújulási Mozgalom, 1990)

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretláng Naplóból (18).....	1
ConchitaWurst a bécsi Stephans-dóm szentélyében	3
Szentek tanítanak ünnepükön.....	5
Méltónak lenni az Oltáriszentség vételére.....	8
A Kongregáció 2004-ben kiadott, ma is aktuális memorandumának magyar fordítása	8
A szentmise gyógyító ereje	11
Szent Mihály kardja – hét szentély egy vonalban	17
Lucifer megvallja ördögi tervét az emberiség ellen	18
Egy ördögűzés alatt elhangzott szöveg írott változata.....	18
Az Amoris laetitia körüli viták	22
Ferenc pápa tanítóhivatali megnyilatkozása az Amoris laetitia VIII. fejezetéről	25

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Szentségimádások hazánkban	30
Örökimádás-kápolna nyílik Budapest belvárosában	31
Eucharisztikus csoda Sokólkában: Az Ostya egy haldokló férfi szívszövetét tartalmazza ...	34
Eucharisztikus Világkongresszus Budapesten	36
Katona István, püspök.....	36

Mária-kegyhelyek

Osli	46
------------	----

Mária kicsinyei

Kicsinyeknek kell lennetek!	48
-----------------------------------	----

Rózsafüzér

Bombarral galambjai	50
---------------------------	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Casa S Cuore

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (18)

1963. január 2.

A máriaremetei kegytemplomban a napi egy órás szentséglátogatáson, amint elmerültem a hallgatásba, az Úr Jézus hálás szavakkal szólt:

„Mondd csak, mondd, hogy »**imádott Jézusom**«! Már máskor is mondtam neked, hogy mennyire tetszik ez Nekem. És ha egy órán át nem jönne egyetlen szó sem ajkadra, csak ez, bűneid bánatával csak ezt mondogasd. Ez kegyelemmel teljes bűnbocsánatot és megnyugvást ad a lelkeknek.”

Utolsó szavaiban többes számban beszélt, és kért, ha mód lesz rá, adjam tovább kérését. Utána még tovább is beszélgetett:

„Gyermekeim, az elkövetkezendő nagy kísértések, melyekkel a sátán zavarni fog, ismétlem, erősebbek lesznek az előbbinél. De a Reám hagyatkozás kegyelmének csodálatos erejével győzni fogsz. A sátán vad dühe fokozottan mindent kitalál megingatásodra. Én engedem ezt. Ne higgy neki! Most is állandó hazugságokkal akar téged megzavarni. Vigyázz! Kedveskedő hízlekedéseivel fog hozzád közeledni, hogy megtévesszen vele. Kísértéseid után világtalanul fog elhagyni.”

Még aznap, éppen ebéd után, az Úr Jézus igen kedves, megnyugtató hangon szólt:

„Kislányom, vidd el a közléseket a melléd rendelt nővérhez, és ő adja át egy papi személynek.” Megkérdeztem, kinek? Ezt a választ kaptam:

„Akinek nevét eszébe juttatom, annak adja át.” Utána ismét nagy ellenállás lett bensőmben, nehezen tudtam elhinni ezeket a különös szavakat, és vártam napokig, míg lelkemben az indításhoz az Úr újabb erőt ad. Még aznap, mikor beteglátogatásból jöttem haza, az autóbuzson váratlanul értek az Úr Jézus szavai:

„*Tudod-e, hogy a Reám hagyatkozás csodás kegyelme az, mely gyöttrő szenvedéseidben oly erőt ad, hogy általa a kétségbeesés, mely megkörményezi lelkedet, a szenvedések tetőfokán sem tud érvényesülni lelkedben.* Leánykám, írd le szavaimat, és imádkozd vissza a nehéz órákban.”

1963. január 4.

Este, étkezés közben nagy lelki nyugtalanság vett erőt rajtam. Gondolataim megteltek keserű önváddal. Nagyon is sok kényelmet engedek meg magamnak. Aki ilyen sok kegyelmet kap, annak fokoznia kell magában az érdemszerző alkalmakat, én pedig az Úr által kért virrasztásokat is nemegyszer megkönynyítem. Félttem, hogy ez engem egyre jobban el fog vonni Isten közeléből, és teljesen elvesztem kegyelmi életemet. Emiatt **nagy nyugtalanságot éreztem.**

Nem vagyok többre képes, hiába is erőlködöm, és bárhogy is bánt, nem tudom fokozni magamban (az áldozatokat). Amit teszek, azt is Isten különös kegyelmével teszem, a magam erejéből nem volnék képes még ennyire sem.

„Imádott Jézusom, mivel Te most hallgatsz lelkemben, én csak egyoldalú beszélgetést folytatok Veled. Tudod, mily gyarló és bűnös vagyok, Nélküled nyomorult semmi! A Reád hagyatkozás nagy kegyelméből élek.”

1963. január 6.

Vendéget vártunk, és egyik kis menyem, kinek nemrég kisgyermek születt, igen gyengélkedő volt. Én átvettem háztartása vezetését. Ez a munkatöbblet valahogy nagyon is szétszórt. Ebéd után elvonulni készültem kis szobámba, miközben az Úr Jézus így szólt:

„Ma egész délelőtt nem szóltál Hozzám. Mondd, neked nem hiányzik a Velem való társalgás? Nekem igen.”

Ó, milyen szomorúság vett erőt rajtam! „Imádott Jézusom! Te végtelen jószág!” És leborultam, hogy bocsánatát kérjem, hogy ilyen figyelmetlen voltam Hozzá, és kis szobámban a csendességben elmerültem imádásába. Ő közben elárasztotta lelkemet jelenlétének csodás kegyelmével, és keserves panaszkodásba kezdett:

„Tudod-e, hogy az egész egyházközségben nincs most egyetlen lélek sem, aki imádna és szóba állna Velem?! Oly távol van lelkük Tőlem! Gazdag vagyok, és mégis **koldulok a ti szeretetetek után.** És mivel hiába koldultam, most azért hozzád szóltam. Ugye, te már jól ismersz, és nem utasítasz vissza? Mert akiknek felkínáltam kegyelmeimet, azok úgy félnek, mintha Én bajt, szerencsétlenséget hoznék számukra. Kislányom! (És hangja szánalmasan esengett felém.) Fogadd el kegyelmeim bőségét! Imádj és engesztelj mások helyett is! Kérj számukra sok kegyelmet!”

Panaszos szavai szívemet igen nagy bűnbánatra indították. Az Úr Jézus tovább kért:

„**Bánd mások helyett is!**”

Aznap még újra meglepett a keserű vádak gyötrő kínja. Újra lanyhaságom gondolata vádolt. „Imádott Jézusom! Te ismersz engem. Bármennyire is gyenge akarató vagyok, tudod, hogy amit adtál, azt sem érdemeim szerint kaptam. Hogy is tudnám meghálálni?! Erre képtelen vagyok. Te tudod legjobban, hogy én milyen kis semmi vagyok.” Bántó tépelődéseimben a vádló szavak nem csendesedtek le: „Miért nem erőlködsz, lanyha lélek?” A gonosz zavargása ilyenkor elveszi tisztánlátásomat. Összekever bennem mindent: hogy nem teszem azt, amit Isten kért tőlem, nem vagyok nagylelkű, visszaélek Isten jóságával, a kegyelmek bőségét, melyeket az Úr reám pazarolt, semmibe veszem.

Mert vannak érdemesebb lelkek, akik igazán nagy áldozatokat hoznak, én pedig rest vagyok a jóra. A gonosz tovább zavart, hogy akkor jobb, ha felhagyok törekvő életmódommal, ha nincs erőm megtenni a megbízást, úgyszólván káromra lesz minden. Ilyenkor Páter Bíró aranymondása úgy szívódik lelkembe, mint szomjas földre a víz: „És ha annyit és úgy szenvedek is, hogy belepusztulok, de szent leszek, mit vesztettem?”

1963. január 8.

Éppen díszpárnákat festegettem, s közben a Szent Szűz kezdett beszélni, panaszkodni esdeklő hangon:

„*Anyá vagy te is, és én anyai Szívem tengernyi bánatát és szenvedését megosztom veled. Tudom, te átérzed anyai fájdalommat. Gondold el, ha hat gyermeked elkárhozna, mily fájdalom lenne miattuk! És én? Ó, gyötrelmeim, melyekkel látnom kell, amikor a **sok lélek a pokolba szédül! Segíts, kislányom! Gyermekem!**” És amint ezeket mondta, én is lélekben Vele szenvedtem. Szívemet összeszorította a fájdalom. A Szűzanya éreznem engedte lelkének gyötrő kínjait.*

(Szereteláng Lelki Napló 108-110. o.)

Conchita Wurst a bécsi Stephans-dóm szentélyében

Az osztrák katolikus egyház a Life Ball rendezvény keretein belül emlékezett meg 2017. december 1-jén az AIDS-világnapról a bécsi Stephans domban, adta hírül a Vienna Online (vienna.at). Christoph Schönborn bíboros érsek után, aki az AIDS és a bűn kapcsolatáról sajnos semmit nem mondott, a nemi identitászavarával közismerten kérkedő Conchita Wurst léphetett be a szentélybe, és állhatott az igehirdetés helyére.

A bécsi katedrálisban tartott rendezvényen elhangzott W. A. Mozart Requiemje, amelyet beszédek és „könyörgések” követtek paraliturgikus keretben. A fő szónok Christoph Schönborn bécsi bíboros érsek volt, akit Conchita Wurst követett a szószéken. (A botrányos képsorok itt találhatóak: https://www.youtube.com/watch?v=CTN_ZfvmY)

A bíboros úr beszélt Krisztus irgalmáról és szeretetéről, valamint az elfogadásról, sajnos azonban egyetlen szót sem szólt a szodómia (homoszexuális nemi kapcsolat) és a promiszkuitás (a szexuális partnerek váltogatása) halálos bűnéről, az igazságról és az ítéletről, sem a bűnbánat és a megtérés szükségességéről. Sajnos nem hozta elő, hogy az AIDS terjedése olyan magatartással és

életmóddal van szoros összefüggésben, amit az Úrszava és az Egyház tanítása világosan elítél. Kár, hogy nem akadt egy katolikus sem, aki elmondta volna, hogy az Isten parancsainak a megtartásával a HIV fertőzések túlnyomó többsége meg sem történhetett volna Ausztriában.

A fekete palástjában, szakállal és hosszú hajával szinte antikrisztusi megjelenésű, kinézetre sem férfi, sem nő, szodomita botrányhős „könyörgésében” arról beszélt, hogy azt szeretné, hogy érjen véget a másféle identitású emberek „üldöztetése”, a „kiközösítés és diszkrimináció”.

A felvételeken jól látszik, hogy a szentélyt ízléstelen óriásplakátokkal lepék el, ami Conchita Wurst szentélybe engedése és megszólaltatása után csak fokozta a szentségtörést. (Kép a poszterekről: <https://novusordowatch.org>)

Mint ismeretes, Thomas Neuwirth (Conchita Wurst) osztrák transzvesztita énekes, aki Ausztria képviselőjeként 2014-ben megnyerte az Eurovíziós Dalfesztivált a *Rise Like a Phoenix* ('Fölemelkedve, mint egy fönix') című dalával, ami a Magyar Rádió 22-es stúdiójában, a Budapest Art Orchestra közreműködésével készült el. Az LMBT (leszbikus, meleg, biszexuális és transzvesztita) devianciák leghírhedtebb osztrák népszerűsítőjét az ENSZ főtitkára és az Európai Unió Parlamentje is fogadta, méltatta, példaként állította és ünnepelte. Az aberráció (erkölcsi zavartság, beteges hajlam) büszke „vállalásának” kétes népszerűsége ezúttal az osztrák egyház főtemplomának szentélyét is megnyitotta a számára a bíboros érsek jelenlétében.

Orvosi tény, hogy az MSM (homo- és biszexuális férfi) csoportban az egyes szexuális úton terjedő infekciók (pl. HIV, HBV, TP, Gonorrhoea, Chlamydia stb.) prevalenciája és incidenciája (a népességen belüli előfordulása és az új megbetegedések aránya) szignifikánsan magasabb. (Lásd pl. az EU Sialon II project kutatási eredményeit.) Az európai AIDS járvány terjedéséért kiemelkedően a homo- és biszexuális nemi aktivitás a felelős, ami a Sialon mérések szerint ráadásul kiugróan magas promiszkuitással és felelőtlenséggel társul.

Arról, hogy a szodomia égbekiáltó és halálos bűn, továbbá az MSM csoport járványügyi nézve is kirívóan ön- és közveszélyes, nem „polkorrekt” beszélni (sérti a hamis békét), sőt egyenesen tilos. Helyette hamis egyenlőségről, toleranciáról, irgalomról, szeretetről és elfogadásról hallunk úton-útfélen. A bűnt és testi-lelki következményeit tagadó, a lelkiismeretet félrevezető és elaltató sátáni hazugság egyre terjed. Szomorú, hogy a megtévesztés ezúttal – sokak romlására – bemocskolta a bécsi dómot is.

Fülep Dániel

Szettek tanítanak ünnepükön

Páduai Szent Antal

Testvéreim! Ne csak azért forduljatok hozzám, mert az elveszett dolgaitokat szeretnétek megtalálni, hanem mert Isten dicsőségére szolgáltam egész életemben. Azt az utat kerestem, ami Jézushoz hasonlóvá formált engem. Ez az út nehéz, és göröngyös volt, de az Úr vezette lépteimet és igyekeztem megtalálni azt az ösvényt, ahol Érte munkálkodtattam. Keressétek és találjátok meg a ti utatokat, ahol biztonságosan haladhattok. Ne féljeteK elfogadni újabb kihívásokat, ha azzal Jézus ügyét szolgáljátok. A cél, hogy Jézus akaratában legyetek, és soha ne térjeteK le erről az útról (2017. 06. 13).

Mária Magdolna

Testvéreim! Az életem megpecsételődött a paráznság bűne által, amíg Jézus ki nem űzte belőlem a hét ördögöt. Megszabadultam, és többé nem vétkeztem a hatodik parancs ellen. Jézus betöltötte életemet, mert határtalanul szeretett engem. Semmihez sem fogható az a kegyelem, amiben részesültem. Szomorúan tekintek a ma emberére, különösen a fiatalokra, akiket a paráznság démonai megkísértenek. Ők visszafordíthatatlan következményekkel találkoznak. A gonosz fogva tartja őket, még nagyobb gyötrelmet okozva nekik. Forduljatok el a bűntől, és kérjeteK Jézus Krisztus segítségét, mert csak Ő tud egyedül rajtatok segíteni. ImádkozzateK, hogy megszabaduljatok a paráznság bűnétől, hogy tisztán élhessetek ezután! Jézus titeket is szeret, és nem akarja, hogy a sátán fogva tartson. Forduljatok el a rossztól, és jót cselekedjeteK! Ezt az utat választottam én is, amikor Jézus megszabadított (2017. 07. 22).

Jakab apostol

Testvéreim! Jézus Krisztus kiválasztott apostolai közé, és meghívott szolgálataira. Boldogan engedelmeskedtem Neki és mindenre visszaemlékeztem, amire tanított. Azért tudtam elfogadni követését, mert vonzódtam Hozzá, és mindahhoz, amivel megérintette lelkemet. Magával ragadott, és követtem Őt bárhová, amerre ment. Igyekeztem ellesni mindent Tőle, amit megtehettem. Elsőként fogadtam el Jézusért a vértanúhalált, példát mutatva az utánam következő apostoloknak. Mindent adjateK át Jézusnak, mert Ő ismeri, milyen halállal dicsőítheteK meg Őt (2017. 07. 25).

Szent Joachim és Szent Anna

Testvéreim! Istennek csodálatos ajándéka, hogy Mária szülei lehettünk. Máriát az Atyaisten választotta ki, hogy egyszülött Fiát világra szülje. Mária hatalmas vigasztalást jelentett számunkra. Mindenben engedelmeskedett Istennek, és nekünk is. Nagy örömmel leltük benne, mert oly csendes és szerény gyermek volt. Isten akaratát láttuk meg abban, amikor felajánlottuk Neki gyermekünket, hogy az Ő szolgálója legyen. Tudtuk, hogy a legjobb kezekbe kerül, mert a Mennyei Atya oltalmára bízunk. Arra kérünk benneteket, ne halogassátok gyermekeiteket Istennek ajánlani. Neki különleges gondja van minden gyermekére (2017. 07. 26).

Szent Márta

Testvéreim! Szeretném elmondani nektek, hogy a szolgáló szeretet, amelyben engem részesített az Úr mekkora kegyelmekkel járt. Az Úr Jézus többször megfordult nálunk és vendégül láhattuk testvéreimmel. Ilyenkor nemcsak lakásunkba áradt az Ő békéje, hanem mindnyájunkra, akik e házban tartózkodtunk. Óriási kegyelem volt az Ő jelenlétében lenni. Én is szívesen hallgattam volna Jézust, lábai előtt. Ezért méltatlankodtam húgomra, aki jelenlétében nem törődött azzal, hogy vendégül lássuk Jézust. Ugyan elmarasztalt engem a Mester, de megértette velem, mit tartsak elsődleges fontosságúnak. Megtanította, hogy szolgálat közben hogyan figyeljek Rá. Amikor betér hozzátok valaki, akkor Jézust fogadjátok be, mert az Ő szeretete jön el közétek (2017. 07. 29).

Loyolai Szent Ignác

Engesztelő Testvéreim! Jézus olyan dolgokra tanított meg engem, amely mindnyájatok számára elérhető cél. Megtanította nekem, hogyan különböztessék meg a jót, a rossztól. A világi ember számára nem feltétlenül az a jó, amit jónak tartanak. Meg kell különböztetni lelkünkben az elmozdulást. Ami először nyugtalanságot okoz szívünkben, de később megnyugszunk a döntésünkbe, az lesz a jó. De amikor valami nagy lendülettel indul, és később elhangyosodik, vagy kihűl, nem lesz jó döntés. Kellő odafigyeléssel magatok is megállapíthatjátok, melyek azok a döntések, amelyeket követnetek kell, hogy a lelkiismeretekben Isten útját járjátok. Kérjétek a Szentlélektől a megkülönböztetés ajándékát, hogy el tudjátok igazodni az útvesztőben (2017. 07.31).

Szent Főangyalok

Testvéreink, akik Jézust követitek, soha ne felejtsetek el azt a harcot, amit Vele együtt vívtunk a bukott angyalok ellen. Most sem szűnt meg ez a harc, mert a gonosz lelkek ólálkodnak körülöttetek, és azt lesik, kit nyeljenek el. Ezért fon-

tos, hogy belénk is kapaszkodjatok, mert megvédünk titeket, a támadásaik ellen. Kérjétek segítségünket, közbenjárásunkat. Én, Szent Mihály gonosz kísértéseitek ellen küzdök. Én, Rafael, mint gyógyító angyalként vagyok jelen életetekben. Én Gábiel pedig a hírvivő szerepet töltöm be életetekben. Minél tökéletesebbek vagytok az Úr szemében, annál nehezebben talál fogást a gonosz rajtatok. Az alázat, az engedelmesség és a tisztaság a legnagyobb erények, amelyekkel kivédhetitek a kísértő támadásait, szétéphetitek rátok rakott bilincseit (2017. 09. 29).

Kis Szent Teréz

Testvéreim! Ma különösen veletek vagyok, amikor segítségül hívtok engem. Nagy szeretetemben kértem számotokra a Szűzanyától azokat a kegyelmeket, amelyekre nem is gondoltatok. A Szent Szűz Jézustól kérte számotokra a tisztaság és a szeretet kegyelmét. Olyan ajándékokat kaptatok, amelyek által képesek lesztek a végső kitartásra, és mindennek az elfogadásra. Legyetek állhatatosak, és készítsétek lelketeket a megújulásra! Rózsaeót hullatok mindazokra, akik elfogadják a szeretetet, és azt felajánlják a Mennyei Atyának (2017. 10. 01).

A szent őrzőangyalok

Kedveseim! A szent őrzőangyalok hatalmas segítséget nyújtanak életünkben. Milyen jó lenne, ha állandó kapcsolatban lennénk velük, hiszen ők a védelmünkre vannak rendelve. Aki kapcsolatban van velük, az érezheti hathatós segítségüket, különösen veszedelmek idején. Ápoljunk jó kapcsolatokat velük, akkor megtapasztaljuk segítségüket. Sokan nem hiszik, illetve rosszul értékelik az őrangyalok közbenjáró szerepét. A katolikus egyház vallja az őrangyalok jelenlétét életünkben, ezért fontos tájékozódni, mit tanít az egyház (2017. 10. 02).

Assisi Szent Ferenc

Testvéreim! Jézus Krisztust, a legnagyobb szegénységben követtem, mert megértette velem a lemondás jutalmát. Igazán akkor leszünk szabadok, ha gyakoroljuk ezt az erényt, és szabad akarattal elfogadjuk, amit az Úr számunkra rendelt. Ha nem ragaszkodunk semmihez, mert Jézus a legfőbb jutalmunk, akkor megértettük mi az igazi érték életünkben. Jézus szavai csengtek a fülemben, hogy az odafönt valókra törekedjünk, és ne a világi dolgokra. Ráhangyatoztam minden ügyemben, így ismertem meg gondviselő szeretetét. Ma, amikor minden a pénzről szól, nehéz megérteni, mit jelent a lemondás. Pedig érdemes vállalni a vagyoni nélküliséget, őszinte, tiszta szívvel, mert akkor rátalálunk a szegény, de minket gazdagító Jézusra (2017. 10. 04).

Magyarok Nagyasszonya

Gyermekeim! Ezen az ünnepen, különleges kegyelemmel segíték országotoknak, hogy egyre nagyobb hévvel tudjatok velem együtt munkálkodni. Édesanyaként szeretem magyar népemet, melyet Szent István ajánlott fel nekem. Legyetek boldogok, mert vigyázok rátok. De nektek is segítenetek kell, hogy a Szentháromság terve megvalósuljon. Arra kérlek titeket, hogy vegyétek komolyan a nekem való elköteleződésedeteket. Imádkozzatok velem együtt a rózsafüzéreket minden nap, és buzdítsatok sokakat erre az imádságra. Ha legalább minden elkötelezett katolikus ember imádkozza, akkor nagy kegyelmeket eszközöltök ki országotok számára (2017. 10. 08).

Mária Julianna

Méltónak lenni az Oltáriszentség vételére

Általános elvek

A Kongregáció 2004-ben kiadott, ma is aktuális memorandumának magyar fordítása.

Az alábbi memorandumot Joseph Ratzinger bíboros, a Hittani Kongregáció prefektusa az amerikai Theodore E. McCarrick bíborosnak, Washington D.C. akkori érsekének küldte, aki az amerikai püspöki kar nevében az abortuszt és/vagy eutanáziát támogató politikusok áldoztathatóságáról érdeklődött a Hittani Kongregációnál.

A memorandum nyilvános közlése 2004. júliusának első hetében történt meg, kevesebb, mint egy évvel azelőtt, hogy Joseph Ratzinger bíborost (a későbbi XVI. Benedeket) az Egyház pápájává választották.

Ha figyelmesen elolvassuk, a memorandum sűrítve tárja eléink az Egyház számos olyan tanítását és gyakorlatát, amelyeket a mai napig (vagy ma újra) támadások érik.

Világossá teszi például,

- hogy az áldoztatóknak meg kell tagadnia az Oltáriszentség kiszolgáltatását az abortuszt vagy eutanáziát támogató katolikus politikusoktól (és az elvált és újravezényezett katolikus személyektől is);
- hogy az Oltáriszentség megvonása nem szankció vagy büntetés, vele az áldoztató nem az áldozni kívánó szubjektív bűnösségéről ítél, hanem a nyilvános, objektív állapotára reagál;

hogy minden katolikusnak kötelessége megtagadnia az engedelmességet az abortuszt vagy eutanáziát engedélyező törvényekkel szemben, még ha ez jogi következményekkel is jár;

- hogy egy katolikus nem szavazhat egy politikai jelöltre azért, mert az illető megengedő az abortuszokkal és/vagy eutanáziával szemben;
- hogy egy katolikus egy az abortuszokkal és/vagy eutanáziával szemben megengedő jelöltre más okokból is csak akkor szavazhat, ha azok az okok „arányosak” (kellően súlyosak);
- hogy a katolikusok között a halálbüntetésről és háborúskodásról lehetséges a vélemények különbözősége, akár még a pápa véleményével szemben is.

Mélységeket érint az is, amikor a Kongregáció azt írja: a szentáldozáshoz az arra vágyóknak mindenekelőtt (még a saját bűnösségük megítélése előtt!) azt kell megvizsgálniuk, hogy *teljes* egységben vannak-e a Katolikus Egyhazzal. Olyan aktuális hitvitákban igazít ez el minket, mint a Szent X. Piusz Papi Testvérület (SSPX) eucharisztikus ünneplésében való részvétel helyessége, vagy a katolikus-protestáns vegyesházasságokban a nemkatolikus fél áldoztathatósága pusztán a katolikus házastárssal való életközösségre hivatkozva.

Tekintettel a mai egyházi realitásokra, a memorandum még egy további dilemmát felvet. Miközben az Egyházi Törvénykönyv 230. kánonja (3§) és 910. kánonja világossá teszik, hogy az áldoztatást világiak csakis rendkívüli módon, a szolgálatra rendelt egyházi személyek hiányában végezhetik, Magyarországon is létező visszaélés, hogy egyes templomokban az áldoztatást rendes körülmények között is világiakra bízzák. Adódik tehát a kérdés: a megbízott világi áldoztatók a gyakorlatban vajon hogyan és mennyire tudják teljesíteni az e memorandumban is kifejtett áldoztatói feladatokat, beleértve annak súlyos kötelességét, hogy a méltatlan személyek felé (ld. a 915. kánont és e memorandumot) az Oltáriszentség kiszolgáltatását megtagadják?

A memorandum angol nyelvű változata, amelyből a fordításunk is készült, az EWTN oldalán olvasható.

Méltónak lenni az Oltáriszentség vételére: Általános elvek

Joseph Ratzinger bíboros, prefektus, Hittani Kongregáció

1. A szentáldozáshoz járulás tudatos döntés kell, hogy legyen, amit az adott személy a méltó voltára vonatkozó megfontolt ítéletre alapoz, az Egyház objektív kritériumainak megfelelően, olyan kérdéseket feltéve, mint: „*Teljes egységben vagyok a katolikus egyhazzal? Elköttem halálos bűnt? Vontam magamra olyan büntetést (pl. kiközösítést, eltiltást), ami megakadályoz abban, hogy az Oltáriszentségben részesüljek? Felkészíttem magamat legalább egy-órányi bűnttel?*”. Annak gyakorlata, hogy bárki különbségtétel nélkül szentál-

dozáshoz járulhat, pusztán a szentmisen való jelentlétéből adódóan, visszaélés, amit korrigálni kell (vö. „*Redemptoris Sacramentum*” instrukció, n. 81, 83)

2. Az Egyház azt tanítja, hogy az abortusz és az eutanázia halálos bűnök. Az *Evangelium Vitae* enciklika, azokra a bírói döntésekre vagy polgári törvényekre utalva, amelyek abortuszt vagy eutanáziát engedélyeznek vagy támogatnak, kijelenti, hogy „azzal a súlyos kötelezettséggel járnak, hogy lelkiismereti alapon szembe kell szegülni velük. [...] Ezért egy természete szerint igazságtalan törvénynek, mint amilyen egy abortuszt vagy eutanáziát engedélyező törvény, sohasem szabad engedelmessé válni, vagy részt venni egy ilyen törvényt támogató kampányban, vagy rászavazni.” (n. 73). A keresztények „súlyos lelkiismereti kötelezettséggel arra hivatottak, hogy ne működjenek együtt olyan cselekményekben, melyek – bár a polgári törvény engedélyezi – ellenkeznek Isten törvényével. Erkölcsileg ugyanis soha nem szabad tudva és akarva együttműködni a rosszal. [...] Az ilyen együttműködés soha nem igazolható sem a másik szabadságának tiszteletbentartásával, sem arra való hivatkozással, hogy a polgári törvény engedélyezi és megkívánja” (n. 74).

3. Nem minden erkölcsi kérdés bír ugyanakkora erkölcsi súllyal, mint az abortusz és az eutanázia. Ha például egy katolikus ellenkezne a Szentatyával a halálbüntetés alkalmazásában vagy egy hadviselésről szóló döntésben, emiatt nem válna méltatlanná arra, hogy szentáldozáshoz járuljon. Jóllehet az Egyház buzdítja a polgári hatóságokat arra, hogy a békét, és ne a háborút keressék, valamint hogy megfontoltságot és irgalmasságot gyakoroljanak a bűnelkövetőkkel szembeni büntetések kiszabásában, azért továbbra is megengedhető fegyvert fogni egy agresszor megfékezésére, vagy halálbüntetést alkalmazni. A háborúskodásról és a halálbüntetés alkalmazásáról lehetséges a vélemények legitim sokszínűsége a katolikusok között, ez azonban nincs így az abortusz és az eutanázia tekintetében.

4. Egy egyénnek a szentáldozáshoz járulással kapcsolatos méltóságára vonatkozó ítéletétől függetlenül is, az Oltáriszentség kiszolgáltatója olyan helyzetben találhatja magát, amikor vissza kell utasítania az Oltáriszentség kiszolgáltatását olyasvalakinek, aki nyilvános kiközösítés vagy nyilvános eltiltás alatt van, vagy aki nyilvánvaló, súlyos bűnben makacsul kitart. (vö. 915. kán.)

5. Az abortusz vagy eutanázia halálos bűneit véve, ha egy személy formális együttműködése nyilvánvalóvá válik (katolikus politikusok esetén ezt úgy értve, hogy az illető következetesen abortuszt és eutanáziát megengedő törvényekért kampányol és azokra szavaz), úgy a lelkipásztornak találkoznia kell vele, felvilágosítva őt az Egyház tanításáról, tájékoztatva őt arról, hogy nem járulhat szentáldozáshoz mindaddig, amíg a bűn objektív állapotának véget nem vet, és figyelmeztetve őt arra, hogy ellenkező esetben megvonják tőle az Oltáriszentséget.

6. Ha „ezek az elővigyázatosságból tett intézkedések nem érték el a hatásukat, vagy ha nem volt rájuk lehetőség”, és a kérdéses személy makacs kietartással továbbra is szentáldozáshoz járul, „az Oltáriszentség kiszolgáltatójának meg kell tagadnia a kiszolgáltatást” (vö. a Törvényszövegek Pápai Tanácsának „*Szentáldozás és az elvált, újraházasodott katolikusok*” deklarációja [2002], n. 3-4). Ez a döntés tulajdonképpen nem szankció vagy büntetés. Az Oltáriszentség kiszolgáltatója ezzel nem alkot ítéletet a személy szubjektív bűnösségéről, hanem ehelyett az illetőnek a szentáldozással kapcsolatos, a bűn objektív állapotából fakadó nyilvános méltatlanságára reagál.

[N.B.: Egy katolikus személy bűnös lenne a rosszal való formális együttműködésben, és ezáltal méltatlanná válna a szentáldozáshoz járulásra, ha szándékosan azért szavazna egy jelöltre, mert a jelölt megengedő az abortusszal és/vagy eutanáziával szemben. Ha a katolikus személy nem osztja a jelölt abortuszt és/vagy eutanáziát támogató álláspontját, hanem a jelöltre más okokból szavaz, az közvetett materiális együttműködésnek számít, ami arányos okokból megengedhető.]

A szentmise gyógyító ereje

A szentmise spirituális értékei az utóbbi évtizedekben meglehetősen feledésbe merültek. A szentmisére járók számának ugrásszerű csökkenése jól mutatja, hogy mennyire nem ismerik az emberek azt a kegyelmi kincset, amelyet Jézus áldozata kínál nekik. De a szentmiséről alkotott rengeteg téves felfogás, melyek a mai idők lelkipásztorkodását is nagyban meghatározzák, ékes bizonyítéka annak, hogy valami ezzel kapcsolatban nincs rendben. Gondoljunk csak arra, milyen gyakran fordul elő, hogy egy-egy ünnepi szentmise protokollrendezvényre silányul: amikor hitetlen, az Egyházzal egyébként nem igazán szimpatizáló közéleti szereplőket az első sorokba ültetnek, míg akik valóban Jézus Krisztus miatt mentek oda, sokszor csak a kevésbé kényelmes helyen vehetnek részt a szent áldozat ünneplésében. Nem mondhatni, hogy helyes magatartás Jézus keresztdozatával szemben, amikor a szentmise világias fesztiválok egyik programja lesz, vagy amikor színházi előadáshoz kezd hasonlítani, mert mindenféle ember szerepelni akar rajta (akár olyanok is, akiknek nemcsak a katolikus hithez, de az Istenhez sincs semmiféle közük). Az istenfélő embereket rendkívül botránkoztatja a misében újabban szokássá vált egyénieskedés, ripacszkodás és a sok oda nem illő világias szokás. Mivel a sok visszaélés ráadásul széles tömegeknek tetszik, még egy hívő közösségben is

ellentétek alakulnak ki azzal kapcsolatban, hogyan kell a szentmisét ünnepelni, hogyan kell a katolikus ünnepeket megtartani. Az alábbiakban éppen ezért a szentmise valódi lelki értékeiről, szorosabban pedig gyógyító erejéről szeretnék írni. Az Egyház hagyományából merített gondolatok megvilágítják számunkra, hogy Jézus áldozatának ünneplése milyen kegyelmek forrása számunkra.

Antiochiai Szent Ignác (+115 körül) a II. század elején, amikor a szentmiséről ír egyik levelében, az átváltoztatott kenyeret, amelyet az eucharisztikus összejöveteleken a keresztények megtörnek, a halhatatlanság gyógyszerének mondja. Vagyis egy olyan ellenszernek, amely abban segít minket, hogy ne kelljen meghalnunk, hanem mindig Jézus Krisztusban élhessünk. Ignác a szentmise ördögűző hatást tulajdonított: lelket tisztító erejét szembeállította a sátán erőivel.

Rendkívül mély értelmű Szent Jusztinosz (+165) gondolata, amelyet az átváltoztatott kenyérről és borról ír: az Eucharisztia mindazokat, akik magukhoz veszik, a feltámadás értelmében változtatja át, vagyis a feltámadás magva. Ha pedig továbbgondoljuk a hasonlatot, azt mondhatjuk, hogy a szentmise kegyelmei készítik elő lelkünket a feltámadásra, amikor már semmiféle földi baj és betegség nem gyötri testünket és lelkünket. Ezenkívül felhívja Jusztinosz a figyelmet arra is, hogy ugyanaz az isteni erő hat az Eucharisziában, amely a megtestesülésben is működött, tehát az isteni mindenhatóság teszi a kenyeret és a bort Jézus testévé és vérévé, így számunkra a szentmise a gyógyulás kegyelmeit is közvetítheti.

Szent Ireneusz (+202) a szentmiséről úgy emlékezik meg, mint az Újszövetség áldozatáról, vagyis Jézus Krisztus keresztáldozatáról. Ez az áldozat áttevődik az ember szívébe, szívbeli odaadást eredményez, így az Eucharisztia által tulajdonképpen úgy segít minket az Isten, ahogy egy irgalmas szívű ember segíti a rászorulókat (v. ö.: Péld 19, 17 és Mt 25, 34-36). A lyoni püspök tehát a szentmiseáldozatot mint isteni segítséget fogta föl.

Szent Cyprianus (+258) művei arról tanúskodnak, hogy Észak-Afrikában már a III. század közepén a szentmise mindennapi megünneplése bevett gyakorlat volt. Karthágó püspöke a szentmisét és a szentáldozást a megszentelés eszközének tartotta, ezenkívül a legbiztosabb ellenszernek a hittagadással és a bűn csábításaival szemben. Az volt a véleménye, hogy az üldözések közepette a szentmise kegyelmei segítenek helytállni, éppen általuk szabadulunk meg minden félelemtől, aggodalomtól, kishitűségtől, amelyek éppen ilyenkor gyötörhetik az ember lelkét.

Jeruzsálemi Szent Kürillosz (+387) az újonnan megkeresztelteknek a szentmise liturgiáját magyarázva azt tanította, hogy miután megtörtént a kenyér és a bor átváltoztatása, „könyörgünk Istenhez az Egyház általános békéjéért, a

világ helyes rendjéért, a császárokért, a hadseregért és népünkért, a betegekért és a szomorkodókért, és minden segítségre szorulóért könyörgünk és értük bemutatjuk ezt az áldozatot”. Vagyis a szentmise értékei között a testi és lelki szükségben szenvedők gyógyítása is benne van.

Szent Ambrus (+397) a napi szentáldozást ajánlotta a híveknek. Azt mondta, hogy a szentmisében az Úr Jézus halálát, feltámadását és mennybemenetelét, továbbá a bűnök bocsánatát tesszük jelenvalóvá. Éppen ezért tanácsos az Élet Kenyerét naponként magunkhoz venni. Akinek ugyanis sebe van, orvosságot keres. A mi sebünk az, hogy a bűn alatt szenvedünk, orvossága pedig Oltáriszentség. Szent Ambrus tehát úgy beszél a szentmisében kapott kegyelmekről, mint amelyek gyógyítják az ember bűn miatt megsebzett lelkét.

A milánói püspök híres tanítványa, Szent Ágoston (+430) mesteréhez hasonlóan azt az álláspontot képviseli, hogy akiknek nincsenek súlyos bűneik, azok számára az Úr testének napi vétele orvosság. Tehát ne tartsuk magunkat Tőle távol. A méltatlan áldozástól viszont óvakodni kell.

Nagy Szent Gergely pápa (590-604) a szentmiséről szóló tanításában hangsúlyozza, hogy mind az élőknek, mind a tisztulás állapotában lévő holtaknak is képes segíteni.

Szent Hildegárd (+1179) az Eucharisziával kapcsolatban számos misztikus élményben részesült. Figyelemre méltóak látomásaihoz fűzött magyarázatai is. Ezek egyikében azt írja, hogy ugyanaz a hatalom működik az eucharisztikus lényegi átalakulásakor is (vagyis a kenyér és a bor átlényegülésekor), amely Jézus Krisztus emberi természetét létrehozta Szűz Mária méhében. Hasonlóan vélekedik, mint Szent Jusztinosz: ha az isteni mindenhatóság volt jelen a megtestesülésben és az van jelen az átváltoztatáskor, akkor a szentmise kegyelmei által bármely testi vagy lelki gyógyulást is elnyerhetünk. Hildegárd gondolt azokra is, akik olyan betegségben szenvednek, hogy nem tudnak szentáldozáshoz járulni, esetleg szentmisére sem menni. Az ilyenek számára azt javasolta, hogy a pap, aki a betegellátást végzi, tartsa az Úr testét a beteg feje fölé imádkozzon Istenhez az illető megszenteléséért. Ezáltal a láthatatlan emberi lélek azonnal magában szívja a láthatatlan megszentelést. Ez a gyakorlat egyébként el is terjedt a lekipásztorkodásban.

Aquinói Szent Tamás (+1274) sokat foglalkozott írásiban eucharisztikus témákkal. Nagyon fontos megállapítása, hogy a szentáldozás kegyelmi hatásai a szentmiseáldozatból erednek. A számos jótétemény között, amelyek a szentáldozásnak köszönhetőek, megemlíti, hogy az orvosság a mi gyengeségeink ellen, vigasztalás az egyén és az egész Egyház számára minden veszedelemben és küzdelemben: „A gyöngéknek Testét adta eledelül, a szomorkodóknak vérét italul.”

Falconieri Szent Julianna (+1341) amikor halálát érezte, felvette a betegek kenetét. Azonban súlyos gyomorbaja miatt nem tudott semmit sem enni, így áldozni sem volt képes. Azt kérte, hogy legalább hadd láthassa az Oltáriszentséget, mert úgy gondolta, hogy nélküle vigasztalan lesz földi élete vége. A pap el is hozta neki a Legszentebbet, ahogy korábban szent Hildegárd javasolta. Julianna ekkor már olyan gyenge volt, hogy térdet hajtani sem tudott az Úr Jézus előtt, azt pedig nem engedték meg neki, hogy megcsókolja. Így azt akarta, hogy tegyék a szívére az Oltáriszentséget egy korporálén. Ezt a kérését a pap teljesítette is. Alighogy rátette a szívére a Szent Ostyát, az eltűnt, vagyis misztikus módon történt meg utolsó szentáldozása. A történet tanulsága az, hogy bármilyen nyomorult állapotban is vagyunk, a legméltóságosabb Oltáriszentségből mindig lehet erőt és vigasztalást meríteni.

Boldog Kempis Tamás (+1471) Jézusnak jól ismert mondatát, vagyis azt, hogy „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, én felüdítelek titeket.” (Mt 11, 28) a következőképpen magyarázza: Jézus az Örök Pásztor minket, szegény számkivetetteket testével és vérével táplálja; az Oltáriszentség az úton lévők (a földi élet zárandókútját járók) legfőbb vigasztalása. Ez a szentség lélekfrissítő kegyelmet ad, általa osztályrészünk lesz az a lelki szépség, amelyet a bűn megrontott. A szentségi kegyelemnek köszönhetően nemcsak a lélek ereje elevenedik föl, hanem a gyöngye testé is. Olyan bizakodva kell a szentségi színek alatt jelenlévő Jézushoz fordulnunk, ahogy a beteg az orvoshoz fordul. Kempis Tamás az embereket a gyakori szentáldozásra biztatta, mert azt üdvösségszerző orvosságnak tartotta. Ahogy Jézus annak idején a csodálatos kenyérszaporítás alkalmával nem akarta étlen hazabocsátani a tömeget (v. ö.: Mt 15, 32), úgy most itt van vigasztalásunkra az Oltáriszentségben. A szentáldozás ugyanis visszartart a rossztól és megerősít a jóban. Boldog Tamás saját magát gyakori hanyagsággal és lustasággal vádolta, és úgy vélekedett, ha nem venné magához ezt a gyógyszert, nem keresné ezt a hatalmas segítséget, sokkal kevésbé lenne buzgó pap, sőt ezen orvosság nélkül még gonoszabbra változna. A szentmise kegyelmeinek a saját életében való kegyelmi hatásait így foglalja össze: „ez a fölséges és nagyszerű szentség a lélek és a test üdvössége, minden lelki betegség gyógyszere, ebben találók orvoslást vétkeimre, zabolát gonosz indulataimra, diadalt vagy enyhülést kísértéseim között, ez önt belém nagyobb kegyelmet, ez növeli a sarjadó erényt, ez edzi a testet, eleveníti a reményt, tüzesíti és tágítja a szeretetet.”

Genovai Szent Katalin (+1510) itáliai misztikus napi áldozó volt. Egyszer nagyon beteg és teljesen étvágytalan lett, úgyhogy már aggódtak életéért ismerősei. Gyóntatójától azt kérte, hogy háromszor áldoztassa meg. A pap ezt meg is tette. A harmadik szentáldozás után újra egészséges lett. Az ő esete azt tanít

ja nekünk, hogy a szentáldozást és a szentmisét bátran ajánljuk fel magunk és mások gyógyulásáért.

Keresztes Szent János (+1591) karmelita szerzetespap újmiséje alkalmával azt kérte Jézustól, hogy őrizze meg attól, hogy valaha is súlyosan megbántsa. Az átváltoztatáskor ezeket a szavakat hallotta: „Megadom neked, amit kérsz!” Attól kezdve úgy érezte, hogy megerősödött a kegyelemben és elnyerte a gyermeki szív tisztaságát. Tehát megtapasztalta a bűn sebeiből való gyógyulást és a bűn elleni küzdelemre kapott erőt a szentmiseáldozat által.

A trienti zsinat (1545-63) azt tanítja a szentmiséről, hogy engesztelő áldozat, ezért a Zsidókhoz írt levélre hivatkozva kijelenti: „ha igaz szívvel és helyes hittel, félelemmel és tisztelettel, töredelmesen és bűnbánóan járulunk Istenhez, »irgalmat találunk és kegyelmet kapunk, amikor segítségre szorulunk« (Zsid 4, 16). Ezen áldozattal az Úr kiengesztelődik, megadja a kegyelmet és a bűnbánat adományát, elengedi a vétkeket és a legnagyobb bűnöket is. Egy és ugyanaz az áldozat, ugyanaz a felajánló is – most a papok szolgálata által – mint aki akkor a kereszten önmagát feláldozta...” Ezenkívül tanítja azt is, hogy az apostolok hagyománya szerint a szentmisét fel lehet ajánlani az élő hívek bűneiért, büntetéseikért, elégtételeiért és más szükségleteikért. Tehát akár a testi lelki gyógyulás szándékaira is.

Szalézi Szent Ferenc (+1622), a nagy lelki író a szentmiséről azt írja, hogy a szentmiseáldozat magába foglalja az isteni szeretet mélységét, amely által Isten valóban egyesül velünk és pompás bőségben adja kegyelmeit. Ezzel az isteni áldozattal egyesülten végzett imának kimondhatatlan ereje van. A diadalmas és a küzdő egyház kórusai egyesülnek ebben az isteni cselekményben az Úrral, hogy Őáltala, Ővele és Őbenne megörvendeztessék a mennyei Atyát és felénk irányítsák irgalmát. Szalézi Szent Ferenc ezért ajánlja a napi részvételt a szentmisén. Ha azonban valakinek erre nincs lehetősége, akkor lélekben vegyen részt rajta: a megadott órában, amikor valahol szentmise folyik, szándékait egyesítse minden keresztyénnel. Vagyis a szentmise kegyelmei által bármely isteni segítséget meg lehet tapasztalni, még akkor is, ha csak lélekben veszünk részt egy adott szentmisén.

Figyelemre méltó Vianney Szent Jánosnak (+1859), az arsi plébánosnak a gondolata a szentáldozásról: azt javasolja, hogy szentáldozás után ajánljuk fel a mennyei Atyának szeretett Fiát, halálának és szenvedésének minden érdemével együtt. Semmit sem tagadhat meg tőlünk. Vagyis használjuk ki a szentáldozásban rejlő kegyelmeket, amelyek által testi és lelki gyógyulást egyaránt nyerhetünk.

Szent X. Piusz pápa (1903-1914) a gyakori szentáldozást azért ajánlotta, mert Isten ezzel az isteni orvossággal akar segíteni az ember gyengeségein és hiányosságain.

Prohászka Ottokár (+1927) saját lelki tapasztalatai alapján jelentette ki, hogy neki vigasztalása a katolikus liturgia, a szentmise.

Szent Faustyna nővér (+1938) az Oltáriszentségben kapott kegyelmekért nagyon hálás volt Jézusnak. Azt írta Naplójában, hogy az Oltáriszentséget azért alapította Jézus, hogy az ember az Ő jóságában soha ne kételkedjen. Sokszor egészségtelenül gyenge volt, ugyanakkor azt tapasztalta, hogy a szentáldozás tartja őt fenn, a szentmise kegyelmei adnak neki erőt. Számára az Oltáriszentség minden testi és lelki gyengeség elleni orvosság volt.

XII. Piusz pápa (1939-1958) a szentségekről és a szentmiséről azt tanítja, hogy nem a mi erőnkől, hanem isteni erő révén van meg az a hatásuk, hogy a tagok imáit összekössék a Főnek, Jézus Krisztusnak az imáival, és e kettőt valamiképpen közösségbe forrasszák össze. A szentségek és a szentmiseáldozat önmagukban is erőt hordoznak, mivel Krisztusnak a cselekményei, de ez az erő csak akkor válik hatékonyá, ha lelkünk alkalmas a befogadására. Vagyis a szentmise és általában a szentségek kegyelmeinek befogadása, így gyógyító hatásuk megtapasztalása is csak a méltó módon élőknek lehetséges.

Ahogy az Egyház hagyománya mutatja, a szentmisére kezdettől fogva úgy tekintettek, mint a megváltás titkának ünneplésére. Az egyháztörténelem nagy alakjai arról tanúskodnak, hogy mindenki számára természetes volt, hogy a szentmise és a szentáldozás kegyelmek forrásai, mert személyesen Jézus Krisztussal találkozunk általuk. A modern felfogástól és gyakorlattól a legtávolabb esik a szentek szentmiséről való gondolkodása. A korábbi egyházi hagyományban fel sem merült, hogy a Jézus által az utolsó vacsorán rendelt szentmisét szabad-e bármiféle világias dologgal összemosni, szabad-e rajta egyénieskedni, ripacskodni, a liturgikus szabályokat önkényesen felülbírálni. Magától értetődő volt, hogy a szentmise szent dolog. A szentek nemcsak saját kortársaiknak, hanem nekünk is a helyes utat mutatják, hogyan viszonyuljunk a szentmiséhez, és hogyan gazdagodjunk az általa nyújtott kegyelmi kincsekből.

A korábbi egyházi hagyomány a szentmisén való részvételre, a gyakori és méltó szentáldozásra, az Oltáriszentség iránti legkomolyabb tiszteletre ad nekünk bátorítást. Ha az előttünk itt a földön élt keresztyén testvéreinkhez hasonlóan viszonyulunk a szentmiséhez és a szentáldozáshoz, számunkra is gyógyulást hoznak.

Szederkényi László

(Engesztelők Országos Találkozója, 2017 május)

Szent Mihály kardja – hét szentély egy vonalban

A kegyes hagyomány szerint a vonal azt a vágást jelöli, ahol a föld Szent Mihály kardjától sújtva kettéhasadt, és elnyelte a sátánt és csatlósait.

Egy titokteljes, bár képzetes vonal köt össze hét monostort Írországtól a Szentföldig. Vajon mindez a véletlen műve? Az alább ismertető monostorok viszonylag távol esnek egymástól, mégis nyílegyenes vonalba rendeződnek. (www.siviaggia.it)

A kegyes hagyomány szerint a vonal azt a vágást jelöli, ahol a föld Szent Mihály kardjától sújtva kettéhasadt, és elnyelte a sátánt és csatlósait.

E jámbor legendától is függetlenül meglepő a mérnöki pontosságú vonalban rendezettségük. Ennél még különösebb az, hogy a három legfontosabb ezek közül – a franciaországi Mont-Saint-Michel, a piemonti Sacra di San Michele és a garganói Szent Mihály-hegy – egyenlő távolságra helyezkednek el egymás után. Sokak szerint ezzel maga az arkangyal arra figyelmezteti a hívőket, egyenes úton járjanak.

Ha ez még mindig nem lenne elég, még azt is fontos tudni, hogy a nyári napforduló idején tapasztalható napnyugta ugyanezen vonalra esik. (www.viagginews.com)

1.) Skelling Michael

A vonal Írországtól kezdődik egy lakatlan szigeten, melyen Szent Patriknak jelent meg Szent Mihály, hogy segítsen Írországot a gonosz uralmától megszabadítani. A helyet ettől fogva „Mihály sziklájának” (Skelling Michael) hívták, és monostor épült rá. A Csillagok Háborúja sorozat rajongói a legújabb részből ráismerhetnek a helyszínre.

2.) Saint Michael's Mount

A vonal innen kiindulva délkeleti irányban futva a cornwalli Szent Mihály-szigetet érinti, mely apálynál összeköttetésbe kerül a szárazfölddel. Itt – a helyi hagyomány szerint – egy csapat halásznak jelent meg az arkangyal.

3.) Mont-Saint-Michel

A vonal a normandiai Mont-Saint-Michel árapály-szigeténél éri el a francia partokat. A hely az egyik leglátogatottabb turista-látványossága Franciaországnak, s az elsők között már 1979-ben felkerült az UNESCO világörökségi helyszínei közé. Már a gallok idején szakrális helyszínnek számított, ahol 708-ban Szent Aubert püspöknek jelent meg Szent Mihály, s megparancsolta neki,

építsen monostort a hegyre. A munkálatok azonnal elkezdődtek, de a monostor építése csak a X. században fejeződött be.

4.) A piemonti Sacra di San Michele

Körülbelül ezer kilométerre tovább egy újabb, Szent Mihálynak szentelt hegy emelkedik a piemonti Valle de Suza mellett. A monostor építése az első ezredforduló környékén kezdődött, s újabb és újabb épületrészekkel toldták meg a bencések. Jelentős zarándokházat is építettek hozzá, mivel a Franciaországból Rómába vezető rómaiak által épített főút mentén fekszik.

5.) A garganói Santuario di San Michele Arcangelo

További légvonalbeli ezer kilométer után a pugliai Szent Mihálynak szentelt kegyhelyre érhetünk, ahol egy megközelíthetetlen barlangban jelent meg először az ott remetéskedő Szent Maioranus Lőrincnek, későbbi püspöknek 490-ben.

6.) A görögországi Szími szigetének Szent Mihály monostora

Itáliát elhagyva az Égei-tenger szigetvilágának keleti pontján található egy Szent Mihály monostor, ahol az arkangyal egyik legnagyobb, beltéri kegy-szobra található.

7.) A Karmel-hegyi monostor

A vonal utolsó állomása a haifai monostor, mely helyszínt már az ókori Izraelben tisztelet övezte, s ahol a keresztes háborúk idején emeltek római katolikus monostort.

(Katolikus Válasz, 2017. szeptember 29., Forrás: Aleteia.org)

Lucifer megvallja ördögi tervét az emberiség ellen

Egy ördögűzés alatt elhangzott szöveg írott változata

– A Szent Szűz nevében parancsolom neked, hogy mondd el az igazságot, ami Krisztus Egyházában történik!

– Jaj, azt a nevet ne, csak azt ne! Annak a névnek csak a hallatára végtelen kín fog el engem és bennünket, démonokat. Nem akarok beszélni, de a Magasrendű Asszony beszédre kényszerít, te undorító pap. A Katolikus Egyház támadás alatt áll. Az ördögi erők elszabadultak annak a Jegyese felé, akit fel-függesztettünk a keresztre. Ez az utolsó csapás, amit az Egyházára mérünk.

A pápa lemondatása megnyitja az utat a frontális támadásunkhoz. Az ott fent vissza akar térni a földre, hogy mikor, hol és hogyan, nem tudom, de érzem, hogy az a nap már nagyon-nagyon közel van. Az eróm egyre gyengül, ezért kell koncentrálnom, hogy visszanyerjem az energiáimat, hogy a milliárdnyi démonjaimat az Apostoli Szentszék ellen tudjam fordítani. Nem elég a korrupció, a pénzsóvárság, a botránykeverés, hanem egy olyan támadást kell indítani, amelynek a végkifejlete a Római Egyház pusztulása.

– **Isten nevében mondd meg, mit akarsz tenni Isten Szent Jegyese ellen?**

– Kétezer éve már, hogy mi bukott angyalok az Egyház és a széplelkű politikusok segítségével megpróbáljuk véglegesen megsemmisíteni azt a szörnyű-séges Názareti teremtményt. Sajnos nem sikerült még mert a Mindenhatóhoz tartozik. Minden erőnk feleslegesnek bizonyult, mert a pokol kapui, ahogy azt az undorító Keresztre feszített mondta, nem kerülhetnek fölénybe. De mi nem adjuk fel. Folyamatosan támadjuk, sebezük, véreztetjük megköszönve azoknak, akik ebben belülről a segítségünkre vannak és a kezünkre adták magukat. El kell foglalnunk a Keresztre szegezett földi helyettesének a trónját bármi áron is bármibe kerüljön is. A szemináriumok elnéptelénítésén dolgozunk a kolostorok bezáratásán, de nem sikerül a rácsok mögötti nők, férfiak imáját elhallgattatni. Vannak még fiatalok, akik az imádkoznak a zárdák csendjében. Az átkozottak! Azok mennyire ártalmasak nekünk akik az életüket szentelik a Magasságosnak.

– **Isten nevében mondd el, hogy miben mesterkedsz?**

– Neeem, neem mondom el.

– **Elrendelem Krisztus Szent Vérére, hogy válaszolj a kérdésre.**

– Az Ott fenn már belefáradt a bűneitekbe, undorodik az emberek cselekedeteitől, és csalódott a nők magatartásától. A bűnben fuldokoltok. Az emberiség nagy része az enyém, spirituálisan halott és képtelen feléledni. Immáron sok érsek, püspök, pap teljes ellentétben vannak az Egyházatok hagyományaihoz képest, és nincsenek összhangban a pápai konzervatívizmussal. A progresszivizmus, a zsinat utáni bizonyos nyitások mögött mi állunk. Mert zavart akarunk, széthúzást, megosztást Szent Péter Trónján(ahogy ti nevezték) kívül és belül. Higgyétek csak továbbra is, hogy mindez a papocskák meséi, így a pokol felé igyekvők száma egyre nagyobb lesz. Most már sokat nem érnek.

– A Szent Mártírok Szent Pio és Szent Bernadett nevében mondd meg az igazat Róma Egyházának jövőjéről?

– Nem ismerem a jövőt. Azt csak Ő ismeri. Azt sem tudom, hogy a következő pillanatban mi fog történni, mert azt csak Ő tudja. Nem látok előre eseményeket, csak a jelent. Én csak egy vesztes vagyok, aki fellázadt és min-

dent elvesztett. Elvesztettem az Paradicsomi létet örökre. De egy célom van: minél több lelket magammal rántani a gyötrelmek királyságába. Így akarom megbosszulni a paradicsomból való kiűzetésemet. Ez az én örök bosszúm. Én nem vagyok örök, csak egy teremtmény vagyok mint ti, de sokkal erősebb, hatalmasabb, ügyesebb, ravaszabb mint ti. A ravaszságomat használok fel a tönkretételekhez.

Elmondom még neked, te undorító pap, hogy rettenetes támadást provokálunk kit a Római Egyház ellen, megremegtetjük a falait, de nem karcoljuk meg a stabilitását. Gazdasági krízist generáltunk, hogy megszegényítsük a a világ népességét, elbátortalanítsuk, aki imádkozik és megmérgezzük a kapcsolatot így eltávolítva az embert Tőle. Semmit nem hagyunk ki és mindenre készek vagyunk ami elválaszthatja a teremtményt a Teremtőtől. Mindaz ami rombolhat, keresztülvisszük. De most az Egyházra koncentrálunk, és ameddig a mi pusztító munkánk nem megy végbe nem nyugszunk meg. Kértem éveket attól aki Odafönt van. Most ez a mi időnk, tehát neki felkerekedünk annak tudatában, hogy az elnyert idő végéhez közelít. Hallom a Mindenható mennydörgését, aki az én semmi létemre emlékeztet és szófogadásra kényszerít az akaratom ellenére, de neki engednem kell. Az a pápa, aki a Rerum Novarum-ot adta ki, *(szerk. „Az új dolgok”, XIII. Leó pápa egyik enciklikája, amelyet 1891. május 15-én adott ki)*, látta amint a misét celebrálta, a démonokat, ahogy a föld felszínére jöttek és mindenütt szétszóródtak. Emiatt írta azt az utálatos imát az Égi Seregek Hercegének, amit mi megsemmisítettünk a szertartás végére. Mára már az egész föld teljesen teli van bukott angyalokkal, amiket ha a lélek szemével tudnátok nézni, látnátok, hogy az egész egy sötétség. Teljes sötétség. Ha látnátok a pokoli szörnyeket a világban körülöttetek, meghalnátok a félelemtől, annyira rettenetes alakúak. És mindezek ellenére mégsem hisztek.

– A Szentháromság nevében mondd meg, mit tervezel az emberiség ellen?

– Elpusztítani minden erőmmel. Rabszolgasorsba taszítani. Egy szóval elkárhoztatni. Ehhez háborúkat, pusztítást, katasztrófákat kell provokálnom, hogy a végső elkeseredettség és istenkáromlás állapotába kerüljenek. A válságot súlyosbítanom kell, egyre több személyt kell nyomorba döntennem, reménytelenség állapotába vezetnem, ahonnan nem tud szabadulni. Aztán át kell radikálisan alakítanom az ún. polgári társadalmakat egy nagy disznóóllá. Abban tocsogtatlak benneteket, majd onnan tovább húzlak a pokolba. A szolgálaim már dolgoznak rajta, el kell végezniük a piszkos munkát, amit megparancsoltam nekik. A földet egy hatalmas temetővé alakítom, ahol a kevés túlélő kénytelen lesz engem imádni, és nekem szolgálni mintha egy isten lennék. És ez az én végcélom: az Ő helyére kerülni. Sokan szertartásban hódolnak

nekem. mások megidéznek, míg mások imádnak. De nem tudják, hogy már el vannak kárhoztatva. Egy maroknyi euróért és némi szívességért cserébe nekem adják magukat a karmaim közé kerülve. Meglátjátok mit teszek az Egyházatokkal, micsoda egyház szakadást provokálok, legrosszabbat ami eddig történt. Meglátjuk mennyien kerülnek Őhozzá és mennyien én hozzám. Az idő a végéhez közeledik és én azon igyekszem, hogy minél több számban gyűjtsek közületek magam köré. Mindenki egyetlen úrként fog rám tekinteni, akkor is ha egy senki vagyok.

– Szent Gemma Galgani, Szent Teréz, Gyermek Jézus és Szent Maria Goretti nevében mit kell csinálnunk, hogy legyőzzünk téged és megment-sük a lelkünket?

– Neem nem akarok beszélniiii! Az, az ott Fönn kényszerít, hogy válasszoljak. A Rózsafüzér imádság, az az átkozott korona, ami sok lelket elragad tőlünk és hatalmas ellenünk, egy kalapács, ami összenyom minket. Térjetek vissza az Egyházba, gyónjatok hetente és beszéljetek egymással gyakran. A hibáitokat tartsátok kontroll alatt és kölcsönösen segítsétek egymást. Szeres-sétek egymást és tükrözzétek vissza magatokban a Bizalom fényét. A békét egyedül a koronával a kezetek közt, a gyakori szentáldozással nyeritek el.

Menjetez misére odaadással és tisztelettel bármi ellenségesség árán is. Ő, csakis Ő tud benneteket megmenteni az örök kárhoztattól: hatalmas védelmi pajzs a pokol, a kísértések és a Gonosz csábításai ellen. Imádkozzatok Benedek pápáért, aki sokat szenvedett az Egyházban elkövetett bűnökért, melyeknek súlya meggyengítette fizikailag és lelkileg, de le nem győzte. Imádkozzatok a bíborosokért, sokak közülük hozzám tartoznak, imádkozzatok a püspökökért, akiknek maguk felé hajlik a keze. Imádkozzatok a papokért, akiknek szükségük van a ti támogatásotokra. Imádkozzatok az ellenségeitekért, barátaitokért és az ismeretlenekért, a távoliakért és Ő emlékezni fog rátok. Az ott Fönn szomorú, mert nap mint nap látja, hogy sok gyermeke a Pokolba kerül a folyamatos jeléseinek ellenére, aminek szinte senki sem hisz. Az Ő könnyeit önt-sétek az irgalmas állapotért, amelyben sok lélek létezik, végükhöz közeledik és helyét átadja az égi büntetésnek.”

Az Amoris laetitia körüli viták

Az Amoris laetitia lábjegyzete

A két család-szinódust lezáró 2016 tavaszán kiadott Amoris laetitia kezdetű apostoli buzdítás sok szép és jó tanítást tartalmaz. A 8. fejezetben található a házasság alapjait szépen bemutató anyag. Található itt azonban egy lábjegyzet, a **351. lábjegyzet**, mely az elvált újrَاهázasodottakkal kapcsolatban a szentáldozáshoz járulást „**bizonyos esetekben**” engedélyezi.

Ez a „bizonyos esetek” kifejezés többeket gondolkodóba ejt, aggaszt. Így például **Athanasius Schneider** kazahsztáni segédpüspök problémának tartja, hogy ez azt sugallja, mintha változás történt volna az újrَاهázasodott elváltak tekintetében. A püspök véleménye szerint ebben nem történhet változás, hiszen ez egyértelműen a krisztusi alapokra épít, melyet nem lehet megváltoztatni.

Józef Wróbel, Lublin (Lengyelország) segédpüspöke szerint „Valószínűleg túl gyorsan írták, a tartalom és a lehetséges következmények figyelmes ellenőrzése nélkül.”

Érdekes elgondolkodni azon, hogy mit is jelent például az, ha egy elvált újrَاهázasodott szentáldozáshoz járulhat teljes és mély bűnbánat, és esetleg a visszatérés szándéka nélkül.

Ezzel a **házasság szentségének** komolysága meggyengül. Innentől miért kell feltétlenül ragaszkodni a holtomiglan-holtodiglan kimondásához és végig viteléhez?

Ha egy házaspár kimondta Isten színe előtt az örök hűséget, és azt megszegte valaki, hiszen újrَاهázasodás történt, akkor e szerint bűnbánat él. Ha igazi mély bűnbánat nélkül szentáldozáshoz járulhat, akkor a **bűnbánat szentségének** komolysága is sérül.

Amennyiben egy bűnös ember megáldoztatása történik, akkor az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust egy bűnös emberbe „kényszerítjük”, mely egyben az **Eucharisztia szentségének** komolyságát megsérti. (Nem beszélve arról, hogy amennyiben bűnbánatban élve veszem magamhoz az Oltáriszentséget, akkor azt ítéletemre veszem magamhoz.)

Tehát ezzel az egyetlen lehetőséggel, hogy az elvált újrَاهázasodottak szentáldozáshoz járulhatnak, három szentséget sértünk meg.

Jánossy Gábor

(részlet a Szőkefalvi elmékedések c. könyvből)

A lengyel püspöki kar hivatalos útmutatása az Amoris laetitiahoz

Hivatalos püspökkari iránymutatást állított össze a lengyel püspöki konferencia Ferenc pápa *Amoris Laetitia* apostoli buzdításának gyakorlatba ültetéséhez. A lengyel püspökök a dokumentumukban kiálltak a katolikus tanítás mellett abban, hogy a polgári úton újrَاهázasodott (életvitelszerűen házasságtörésben lévő) elvált híveket az állapotuk megakadályozza, hogy Oltáriszentségben részesüljenek.

Az iránymutatás, amelyet a püspökök a múlt héten Lublinban tartott általános gyűlésükre készítettek, világossá teszi, hogy Ferenc pápa tanítását a rendezetlen együttélésekben élő párok „kíséréséről” a korábbi katolikus tanítással összhangban kell értelmezni. Az útmutatót a püspöki kar nem küldte még szét, de az olasz *La Nuova Bussola Quotidiana* lap már közölt belőle részleteket.

A dokumentum tartalma nem jelent meglepetést annak fényében, hogy a püspöki kar már a június elején tartott általános gyűlése után világossá tette, hogy a kérdésben az Egyház korábbi tanítását követik. Akkor a lengyel püspökök azt is meghirdették, hogy az ősszel tartandó következő általános gyűlésükön tovább fogják tárgyalni a kérdést, aminek végén konkrét iránymutatást is kiadnak majd.

A most megalkotott dokumentum nyíltan kijelenti, hogy azok a katolikusok, akik szentségi házasságot kötöttek, majd egy másik együttélésbe tértek át (akár informálisan, akár polgári szertartással megerősítve), olyan állapotban vannak, amely „megakadályozza őket abban, hogy feloldozásban és Oltáriszentségben részesüljenek”.

„Az Egyház újra megerősíti azt a Szentírásra alapozott gyakorlatát, hogy nem engedi eucharisztikus közösségbe azokat az elvált személyeket, akik új házasságot kötöttek. Onnantól (ugyanis) alkalmatlanná teszi őket a vételre a tény, hogy a helyzetük és életállapotuk objektíve ellentmond a Krisztus és az Egyház közötti szeretetegységnek, amit az Oltáriszentség kifejez és megvalósít.” – írják a lengyel püspökök az útmutatásukban.

„A házasságtörés bűnében való megmaradás megakadályozza őket abban, hogy feloldozásban és Oltáriszentségben részesüljenek.” – teszik hozzá.

Az útmutató külön foglalkozik azzal a kérdéssel is, hogy a rendezetlen együttélésben lévők hiteles „kísérése” milyen formában kell, hogy megtörténjen. A dokumentum bátorítja a papokat arra, hogy azokat az együttélő párokat, akik számára a szentségi házasság lehetősége még fennáll, vezessék „az Evangélium teljes elfogadására, a házasságra való felkészültségre, és ha lehetséges, az addig is gyakorolt tisztaságra és különélésre”.

Azoknak a katolikus pároknak a kísérése, akiket szentségi helyett csak polgári házasság köt össze, de nincs törvényes akadály a szentségi házasság

megkötésére, „türelemmel, de a szentségekhez való hozzáférés nélkül” kell, hogy történjen.

Az olyan újrarázasodott katolikusok, akiknek például közös gyermek miatt nem lehetséges a különválás, és akik „*őszinte bűnbánatot gyakorolnak, és a gyóntató előtt a teljes önmegtartóztatás, azaz a nemi érintkezéstől való tartózkodás mellett döntenek, részesülhetnek szentségi feloldozásban és Oltáriszentségben*”, feltéve, hogy ennek kivitelezésében a pár és a lelkipásztor kerülnek a botránykeltést.

A lengyel püspökök a tanításukat Szent II. János Pál pápa *Familiaris Consortio* és XVI. Benedek pápa *Sacramentum Caritatis* apostoli buzdításából, valamint a Hittani Kongregáció 1994-ben kiadott, püspököknek szóló körleveléből vett hivatkozásokkal támasztják alá.

A lengyel püspökök mostani útmutatása közel másfél évvel az *Amoris Laetitia* apostoli buzdítás kiadása után született. Püspökkari szinten ezidáig Málta, Németország, Belgium, és Brazília püspöki konferenciái adtak ki különféle, egymásnak és esetenként a katolikus tanításnak is ellentmondó értelmezéseket az *Amoris Laetitia*hoz.

Míg Máltán, Németországban, és Belgiumban az újrarázasodott elváltak eltérő feltételekkel, de járulhatnak szentáldozáshoz, addig Lengyelországban immár püspökkari dokumentummal megerősítve, Afrikában pedig az áldoztatás lehetőségét fel sem vetve, továbbra sem tehetik ezt meg. A brazil püspöki kar útmutatása a „spektrum” egyfajta középutas próbálkozásának számít, más országokban pedig gyakran egyházmegyénként lett eltérő az *Amoris Laetitia* kiadása óta, hogy a házasságtörés hol számít a szentségekhez járulást megakadályozó súlyos bűnnek, és hol csupán mérlegelendő és „lelkiismereti döntéssel” átléphető körülménynek.

(www.katolikusvalasz.blog.hu)

2017. október 20.

Ferenc pápa tanítóhivatali megnyilatkozása az *Amoris laetitia* VIII. fejezetéről

Megjelent Ferenc pápa apostoli levele az Amoris laetitia (A szeretet öröme) VIII. fejezetének értelmezéséről a Szentszék hivatalos közlönyében, az Acta Apostolicae Sedisben. Teljes terjedelmében, magyar nyelven közöljük a dokumentum fordítását.

Ezt a levelet eredetileg a Buenos Aires-i pasztorális térség püspökeinek írta a pápa, válaszul arra, hogy megküldték neki a papság számára készített összeállításukat az apostoli buzdítás VIII. fejezetében foglaltak (az újrarázasodott elváltakkal való lelkipásztori törődésről szóló pápai tanítás) alkalmazásáról. A pápa nagyon meg volt elégedve az argentin püspökök irányelveivel: „Az írás nagyon jó, és pontosan kifejti az *Amoris laetitia* VIII. fejezetének értelmét.” Sőt kijelenti: „Nincsenek más értelmezések.”

A Szentszék (a napokban megjelent) közlönyében a pápa spanyolul írt apostoli levele után a mellékletben az említett püspöki útmutatás, kritériumrendszer is megtalálható (szintén spanyolul), amelyet Pietro Parolin államtitkár latin nyelvű leirata követ (rescriptum ex audientia ss.mi), mely szerint maga a pápa rendelte el (személyes kihallgatás keretében közölte döntését), hogy ezt a két írást hivatalosan közzétegyék, mégpedig mint hiteles tanítóhivatali megnyilatkozást (velut Magisterium authenticum). A publikáció jelentőségét tehát ez adja: hiteles tanítóhivatali állásfoglalásként nem hagy kétséget afelől, hogyan kell az újrarázasodott elváltak szentségekhez járulásának lehetőségeiről és megengedhetőségéről gondolkodni, és hogyan kell a megkülönböztetést gyakorolni.

Az *Amoris laetitia* fő témája természetesen nem ez, és a családos élet témakörén belül nagyon sok inspiráló gondolatot tartalmaz, az újrarázasodott elváltak kapcsolatban mégis jelentős újdonságot fogalmaz meg, jelesül azt, hogy ***bizonyos esetekben ők is járulhatnak a bűnbocsánat és az eucharisztia szentségéhez*** (ld. 5. kritérium), és ***a teljes önmegtartóztatást sem teszi kizárólagosan kötelezővé az új kapcsolatban*** (ld. 6. kritérium); mindehhez fontos hangsúlyozni, hogy minden egyes személy helyzetét külön kell megvizsgálni, nem lehetséges általánosítás, nincsenek automatizmusok; bölcs, ha adott esetben a szentségkiszolgáltatás nem nyilvánosan történik, a ***hívők közösségét pedig folytonosan képezni kell: nevelni a befogadás szellemére*** és tanítani a házasság felbonthatatlanságról (ld. 9. kritérium.)

Az alábbiakban az említett dokumentumok fordítását közöljük.

Apostoli levél

Sergio Alfredo Fenoy püspök úrnak, a Buenos Aires-i Pasztorális Tér-
ség megbízottjának, valamint a mellékelt dokumentum (Alapkritériumok az
Amoris laetitia zsinat utáni buzdítás VIII. fejezetének alkalmazásához).

Sergio Alfredo Fenoy püspök
Buenos Aires-i Pasztorális Térseg megbízottja

Kedves Testvérem!

Megkaptam a Buenos Aires-i Pasztorális Térseg „Alapkritériumok az
Amoris laetitia VIII. fejezetének alkalmazásához” című írását. Nagyon kö-
szönöm, hogy elküldte nekem. Gratulálok az elvégzett munkához: jó példa
arra, hogyan kell a papok segítségére lenni..., és mindnyájan tudjuk, mennyire
szükséges a püspöknek ez a közelsége papjaihoz, és a papoké püspökhöz. A
püspök legközelebbi felebarátja a pap, és az a parancs, hogy „szeresd feleba-
rátodat, mint önmagadat”, nekünk, püspököknek épp papjainkkal kezdődik.

Az írás nagyon jó, és pontosan kifejti az *Amoris laetitia* VIII. fejezetének
értelmét. Nincsenek más értelmezések. Biztos vagyok abban, hogy nagyon
hasznos lesz. Az Úr fizesse meg Önnek ezt a lelkipásztori szeretetből fakadó
erőfeszítést.

Pontosan a lelkipásztori szeretet az, ami elindít minket, hogy megtaláljuk
a messze levőket, és miután megtaláltuk, megkezdjük a befogadás, a kísérés,
a megkülönböztetés és az egyházi közösségbe történő bekapcsolás útját.

Tudjuk, hogy ez fárasztó, egyesével történő személyes lelkipásztori mun-
kát jelent, amelyet nem helyettesíthetnek az egyébként szükséges betervezett,
megszervezett vagy jogi eljárás jellegű közvetítő eszközök. Egyszerűen csak:
befogadni, kísérni, megkülönböztetni és bekapcsolni. E négy lelkipásztori
cselekvés közül a legkevésbé használt és gyakorlott a megkülönböztetés, és
sürgős feladatnak tartom mind a személyes, mind a közösségi megkülönböz-
tetésre történő képzést papnövendékeink és papjaink körében.

Végezetül szeretnék emlékeztetni arra, hogy az *Amoris laetitia* az egész
Egyház munkájának és imájának gyümölcse volt, két színódus és a pápa köz-
vetítésével. Ezért javaslom a buzdítás teljes megismertetését, amely minden
bizonytalanságot eloszlat, a család fejlődését, megszilárdulását és életszentségét.

Még egyszer köszönöm az elvégzett munkát, és arra biztatom, hogy foly-
tassák tovább az egyházmegye közösségeiben az *Amoris laetitia* tanulmányo-
zását és megismertetését.

Kérem, ne felejtsem el imádkozni értem, és másokat is kérjen erre!

Jézus áldja, és a Szent Szűz oltalmazza!

Testvéri szeretettel:

Vatikán, 2016. szeptember 5.

Ferenc pápa

Melléklet a levélhez

BUENOS AIRES-I PASZTORÁLIS TÉRSÉG

Alapkritériumok az *Amoris laetitia* VIII. fejezetének alkalmazásához
Tisztelt Papok!

Örömmel fogadtuk az *Amoris laetitia* buzdítást, amely mindenekelőtt arra
hív minket, hogy növeljük a házastársak egymás iránti szeretetét, és ösztö-
nözzük a fiatalokat arra, hogy a házasság és a család mellett döntsenek. Ezek
olyan nagy feladatok, amelyeket soha nem szabad elhanyagolni, és nem
szoríthatják háttérbe más kérdések. Ferenc pápa több kaput is megnyitott a
családpasztorációban, nekünk pedig az a feladatunk, hogy éljünk az irgalom-
nak ezzel az időszakával, és mint zarándokló Egyház magunkévá tegyünk azt
a gazdagságot, amelyet különböző fejezeteiben az apostoli buzdítás felkínál
nekünk.

Most csak a VIII. fejezetre szorítkozunk, mivel itt történik utalás a „püspök
útmutatásaira” (300) annak megvizsgálásáról, hogy *lehet-e szentségekhez bo-
csátani némelyeket az „újraházasodott elváltak” közül*. Helyénvalónak tartjuk,
hogy mint egyazon lelkipásztori térség püspökei felállítsunk néhány minimá-
lis kritériumot. Úgy kínáljuk fel őket, hogy közben nem sértjük az egyes püs-
pökök arra vonatkozó jogát, hogy saját egyházmegyéjükben ezeket pontosít-
sák, kiegészítsék vagy jobban körülhatárolják.

1. Először is arra emlékeztetünk, hogy nem helyes szentségekhez járulás-
hoz adott „engedélyekről” beszélni, hanem egy lelkipásztor által kísért meg-
különböztetési folyamatról van szó. Ez „személyes és lelkipásztori” megkü-
lönböztetés (300.)

2. Ezen az úton a lelkipásztornak a legalapvetőbb igehirdetésre, a kérügmára
kell helyeznie a hangsúlyt, hogy ezáltal ösztönözze vagy megújítsa az élő Jé-
zus Krisztussal való személyes kapcsolatot (vö. 58.).

3. A lelkipásztori kísérés a „via caritatis”-nak (a szeretet útjának) a gyakor-
lása. Meghívás arra, hogy kövessük „Jézus útját: az irgalmasság és az integrá-
lás útját” (296.). Ez az út lelkipásztori szeretetet igényel a paptól, aki fogadja
a bűnbánót, figyelmesen meghallgatja, és az Egyház anyai arcát mutatja neki,
miközben elfogadja annak arra irányuló helyes szándékát és jó elhatározását,
hogy egész életét az evangélium fényébe állítja és gyakorolja a szeretetet (vö.
306.).

4. Ez az út nem szükségszerűen a szentségeknél végződik, hanem az Egyház életébe való erősebb bekapcsolódásnak más formái felé is tájékozódhat: intenzívebb jelenlét a közösségben, részvétel imacsoportokban, különböző témákat feldolgozó csoportokban, különféle egyházi szolgálatok vállalása stb. (vö. 299.).

5. Amikor egy pár konkrét körülményei megvalósíthatóvá teszik, különösen, ha mindketten járják a hit útját, fel lehet kínálni nekik az önmegtartóztatásban élés választását. Az *Amoris laetitia* tudatában van e választás nehézségeinek (vö. 329. lapalji jegyzet), és nyitva hagyja a bűnbocsánat szentségéhez járulás lehetőségét, ha valaki elbukik ezen a téren (vö. 364. lapalji jegyzet, Szent II. János Pál tanítása W. Baum bíboroshoz, 1996. márc. 22.).

6. Más, bonyolultabb körülmények között, és amikor nem lehet elnyerni a házasság semmisségének kinyilvánítását, előfordulhat, hogy az említett választás nem megvalósítható. Ennek ellenére, mégis lehetséges a megkülönböztetés útja. Ha arra a felismerésre jutunk, egy konkrét esetben, hogy léteznek korlátozó tényezők, amelyek csökkentik a felelősséget és a bűnösséget (vö. 301–302.), különösen akkor, amikor egy személy úgy látja, hogy újabb mulasztást követne el, és kárt okozna új kapcsolatában nevelt gyermekeinek, az *Amoris laetitia* megnyitja a bűnbocsánat és az eucharisztia szentségéhez járulás lehetőségét (vö. 336. és 351. lapalji jegyzet). Ezek lehetővé teszik neki, hogy a kegyelem erejével érettebbé váljon és fejlődjön.

7. De nem szabad úgy érteni ezt a lehetőséget, mintha mindenki, megszorítás nélkül szentségekhez járulhatna, vagy mintha bármely helyzet azt indokoltá tenné. Amit javasolunk, az a megkülönböztetés, amely megfelelő különbséget tesz az egyes esetek között. Például különleges törődést igényel „egy nemrég bekövetkezett válást követő új kapcsolat”, vagy „azok helyzete, akik ismételtelen nem tettek eleget családi kötelezettségeiknek” (298.). Más helyzet az is, amikor valaki védelmébe veszi saját helyzetét, vagy hivatkozik vele, mintha az „a keresztény eszmény részét képeznék” (297.). Ezekben a nehezebb esetekben, nekünk, lelkipásztoroknak türelmesen kell kísérmünk az embereket, gondoskodva az integrálás valamilyen útjáról (vö. 297., 299.).

8. Mindig fontos afelé irányítani az embereket, hogy lelkiismeretükkel álljanak Isten elé, és ehhez hasznos a „lelkiismeret-vizsgálat”, amelyet az *Amoris laetitia* javasol (300.), különösen abban a témában, hogy „miként viselkedtek gyermekeikkel”, vagy elhagyott házastársukkal. Amikor megoldatlan jogtalanságok vannak mögöttük, a szentségekhez járulás különösen botrányos.

9. Ajánlatos lehet, hogy egy esetleges szentségekhez járulás zárt keretek között történjen, főleg akkor, ha konfliktushelyzetek adódhatnak. Ezzel egy időben nem szabad abbahagyni a közösség kísérését annak érdekében, hogy

az növekedjen a megértés és elfogadás szellemében, ami nélkül fennállna a veszély, hogy zavart keltünk a házasság felbonthatatlanságáról szó egyházi tanítás terén. A közösség a „ki nem érdemelt, feltétlen és ingyenes” irgalmasság eszköze (297.).

10. A megkülönböztetés nem zárul le, mert „dinamikus, és mindig nyitottnak kell maradnia a növekedés új szakaszai és új döntések felé, amelyek lehetővé teszik az eszmény teljesebb megvalósítását” (303.), a „fokozatosság törvénye” szerint (295.) és bízva a kegyelem segítségével.

Mindenekelőtt lelkipásztorok vagyunk. Ezért be akarjuk fogadni a pápa eme szavait: „Arra hívom a lelkipásztorokat, hogy szeretettel és derűs lélekkel hallgassák meg a hozzájuk fordulókat, az emberi drámák közepébe való belépésnek és nézőpontjaik megértésének őszinte vágyával, hogy jobb életre és az Egyházon belüli helyük felismerésére segíthessék őket” (312.).

Szeretettel Krisztusban:

A térség püspökei

2016. szeptember 5.

Leirat

A pápa úgy határozott, hogy a fentebbi két okmányt mint hiteles tanító-hivatali megnyilatkozást közzé kell tenni a Vatikán honlapján és az *Acta Apostolicae Sedis* közlönyben.

Vatikán, 2017. június 5.

Pietro Parolin bíboros, államtitkár

Összeállította és fordította: Tózsér Endre SP

A fordítás forrása: AAS CVIII, 7 Octobris 2016, 1071–1074.

(*Magyar Kurír*; 2017. december 10.)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Szentségimádások hazánkban

Földi Endre atya hatékony lelki támogatásával indult el 2005. júliusban 28 plébániával sikerült elindítani a folyamatos szentségimádást a nép részéről, melyben résztvevők **négy hetente ugyanazon a napon reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig** vállalják a folyamatos szentségimádást. Ezt W. Éva munkájának köszönhetően 12 éve, ma is folyamatosan sikerül fenntartani.

Ezzel párhuzamosan indult el egy olyan szervezés, hogy egy adott helyen legyen **folyamatos szentségimádást** a nép részéről. Ez minimum 168 ember beszervezését jelenti, hogy mindenkire egy héten egy adott óra jusson, ne több. 2014. szeptemberben indult el ilyen szentségimádás **Vácott a Piarista templomban**. Ez azóta folyamatosan fenn van tartva, így tudható, hogy ha valaki Vácott jár, a nap bármely órájában a Piarista templomban meglátogathatja az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust, hiszen a kápolna mindig nyitva áll.

Ugyanilyen rendszerrel 2017. május 1 óta **Sopron belvárosában a domonkos rendház oldalában**, az ez év áprilisában felszentelt kápolnában elindult a folyamatos szentségimádás.

Ugyanez mondható el **Veszprém, Magyarok Nagyasszonya Plébánia-templom** esetében, ahol a bejárattól jobbra, az Örökimádó kápolnában 2017. október 26-án helyezte ki Érsek Úr az Oltáriszentséget folyamatos szentségimádásra. (Regisztráció: a templomban kihelyezett íveken, vagy Telefonon: 88-328-408, vagy a honlapon: www.magyaroknagyasszonyaplebania.hu „Örökimádás” menüpont.)

Örvendtes újdonság, hogy **Budapesten a Belvárosi Plébániatemplomban** január 1-jével elindult a folyamatos szentségimádás (lásd a következő cikket).

A **Budapest-pasaréti Páduai Szent Antal egyházközségben** 2017. december 11-től hétfőtől szombatig, 7.30 és 18 óra között bárki időzhet a kihelyezett Oltáriszentség előtt az Assisi Szent Ferenc-kápolnában. Az imahely a templom előteréből közelíthető meg.

Egy ideje **Sülysápon is van rendszeres szentségimádás** minden nap reggel 4 órától 22 óráig.

Egyéb szentségimádások is indulnak, illetve továbbra is vannak mindenfelé hazánkban, melyek az adott nap valamelyik időszakában vagy akár minden nap

reggeltől estig ad lehetőséget az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus imáadására, a vele való beszélgetésre. Ezek ismeretében komoly reménnyel készülünk a 2020-ra szerveződő Eucharisztikus Világkongresszusra.

Jánossy Gábor

Örökimádás-kápolna nyílik Budapest belvárosában

Budapesten először állandó szentségimádás indul 2018. január elsejével a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony-főplébániatemplomban.

Ebből az alkalomból Osztie Zoltán plébánossal beszélgettünk.

– **Hazánkban először a váci piarista templomban jött létre állandó Örökimádás-kápolna, 2014 júniusában, majd ezt követően Sopronban is. Milyen megfontolásból kapcsolódtak ezekhez a kezdeményezésekhez?**

– Lelkipásztori szempontok indítottak személy szerint arra, hogy belekezdjek ebbe a hatalmas vállalkozásba. Látom, hogy mekkora a baj. Sok ember küszködik súlyos lelki problémákkal, pszichológushoz járnak. A családok korábban elképzelhetetlen mélységű válságba kerültek. Próbálunk segíteni a hozzánk fordulókon, de nem nagyon jutunk előre. Európa szenved a dekadenciától. Megteszünk mindent, ami rajtunk múlik, hogy a dolgok pozitív irányba forduljanak, de akkora a baj, hogy itt már kevés az emberi erő. Krisztusnak viszont hatalmában áll változtatni a romló tendenciákon. Ő itt van velünk, az Oltáriszentségben, oda kell menni hozzá. Ez ennyire egyszerű. Folyamatosan tapasztaljuk, hogy Ő létezik, értünk van, jelen van, és ez megint csak az Oltáriszentség kapcsán a szentségimádásnak mint sajátos imaformának a keretében érezhető. A szentségimádást egyébként Benedek pápa sokszor külön is hangsúlyozva ajánlotta a híveknek. Itt nem csak arról van szó, hogy az ember megnyugszik, regenerálódik, a lelke ráncái kisimulnak, hanem személyes, konkrét tapasztalatokat szerez Krisztus jelenlétéről. Ő itt van, valóság, nemcsak legenda vagy vallásalapító, hanem valóban az élő Isten Fia. A másik dolog, hogy mindig is szerettem volna – és erről az egyházközségi képviselő-testülettel sokat gondolkodtunk, beszélgettünk –, ha a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson (NEK) templomunk, már csak történelmi múltjánál, értékénél, elhelyezkedésénél fogva is kiemelkedő szerepet töltené be. Ehhez azonban már most bele kell kapcsolódnunk az előkészületekbe. Ennek pedig a legkézenfekvőbb és legnyilvánvalóbb módja az, hogy imádjuk az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust. Ezek mind összeadódtak. Felhívtam Fábry Kornél atyát, a NEK titkárságának vezetőjét, hogy nézze meg

a templomunkat, és ezt követően ő vetette fel, hogy mivel nálunk minden feltétel adott, így az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében itt legyen az első állandó szentségimádás, Örökimádás-kápolna.

– **Menyire vannak tisztában a hívek azzal, hogy ez mit jelent?**

– Sajnos nem nagyon. A közelmúltban a Nemzeti Színházban tartotta rendezvényét az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye. Erdő Péter bíboros úr és Fábry Kornél azokat a küldötteket hívta össze, akik felelősek azért, hogy az egyházközségekben rendben haladjanak az előkészületek. Ott is elhangzott a paptestvérek részéről, hogy náluk is van szentségimádás, ám kiderült, hogy ez legfeljebb heti egy-két óra, vagy a nappali órák. A másik tévedés, hogy kiteszük az Oltáriszentséget, és ott van imádkozók nélkül. Ez nem szentségimádás. Az örökimádás, a folytonos szentségimádás azt jelenti, hogy nulla órától huszonnégy óráig, január elsejétől egész évben, december 31-ig éjjel-nappal folyamatos imádásban részesítik a hívek az Oltáriszentség Jézusát. Terveink szerint két-két ember folyamatosan lesz jelen mindig, minden órában, napközben és éjszaka is. Ez közel tizennyolcezer embert jelent évente. Nyilvánvaló, hogy ennek megszervezése óriási feladat. Lesznek közösségek és olyan is, hogy havi vagy heti rendszerességgel vállalja el az Oltáriszentség előtti imádatot egy-egy ember. Azok, akik meghozzák ezt az áldozatot, egyben lehetőséget biztosítanak másoknak is, hogy ha bárki bármikor az év folyamán, a napszak bármelyik órájában erre jár és imádkozni szeretne az Oltáriszentség előtt, megtehesse ezt a templomunkban. A templomok többségében ez nem lehetséges, hiszen zárva vannak. Mi viszont folyamatosan nyitva leszünk. Visszatérve tehát, Fábry Kornél atya vetette fel, hogy szervezzük ezt meg, én pedig magamévá tettem a programot. Elindultunk, a bíboros úr pedig mellénk állt. A honlapunkra írt köszöntésében így fogalmaz: „Jézus Szíve az élet és szentség forrása. Az ő áldását kérem a szentségimádás minden résztvevőjére.”

– **A templom éjszakai őrzését hogyan oldják meg?**

– Ez volt az egyik kulcskérdés. Ennek biztosítása csak profi céggel történhet, ami irdatlan pénz. Mi ezt nem tudjuk finanszírozni, ez csak központilag lehetséges. A templom őrzése Budapest belvárosában nélkülözhetetlen feladat, amit nem lehet megoldani önkéntesekkel. A költségeket részben a főegyházmegye, részben a NEK titkársága állja. Mi pedig gyűjtést szervezünk, van egy elkülönített alszámlánk erre a célra. A plébánia finanszírozta a külső feltételek megteremtéséhez szükséges összeget, hiszen a kápolnánk eddig keresztelő kápolna volt. Oltárt és a keresztelő kutat is át kellett helyeznünk az Örökimádás-kápolna létrehozásához, emellett üvegfalat kellett építenünk.

– **Az Örökimádás-kápolna létrehozását beharangozó közleményükben megemlítik, hogy az Észak-Mexikóban található Juárezben jelentősen**

viSSzaesett a bűnözés, amióta folyamatosan végeznek szentségimádást az ottani Örökimádás-kápolnában. Remélhető tehát, hogy az állandó szentségimádás Budapest életére is pozitív hatással lesz és elősegíti a főváros Krisztus felé fordulását?

– Hál' Istennek Budapest közel sincs olyan drámai helyzetben, mint a drogkartellek miatt az említett mexikói vidék. Mindenképpen kedvező változásokat várunk, aminek egyébként az előjeleit már tapasztaljuk, pusztán attól, hogy eltökéltük magunkat ebbe az irányba. Ez már most áldásokkal jár az egyházközségünk életében, a személyes kapcsolatokban, érezni a Jóisten kegyelmének a kiadását. Bízunk benne, hogy mindannyian, akik itt imádkoznak, akik áldozatokat hoznak, részesülnek a Jóisten áldásában. Legyen minden az Ő akarata szerint az életünkben és mindazok életében is, akik idejönnek imádkozni.

– **Fentebb szóba került a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, amire nyilvánvalóan megfelelő lelki előkészület a folyamatos szentségimádás.**

– Ez önmagában is jelzi, hogy mekkora ajándék az, hogy Magyarországon lesz a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Óriási lehetőség ez a magyar Egyház és rajtunk keresztül egész Európa számára is, hogy úrrá legyünk a dekadencián, amely felé a kontinens fordult. Ismétlem, csak emberi erővel nem tudunk ezen változtatni. Szilárdan hiszek azonban abban, hogy Krisztusnak van hatalma arra, hogy a történelmet kézben tartva formálja és irányítsa. Az Ő szándéka pedig nyilván nem a pusztulás, hanem az élet. Ezért bizonyos, hogy lesz kedvező kibontakozás. Nagyon lényeges egyébként annak tudatosítása, hogy a folyamatos szentségimádás nem csak az eucharisztikus kongresszusig tart majd, hanem utána is. Templomunk most már az örökimádás állandó helyszíne lesz.

– **A szentségimádás minden korban ugyanazt jelenti: hogy Jézussal egyesülünk, befogadjuk a szívünkbe. Ennek ma talán minden korábnál nagyobb jelentősége van.**

– Nemcsak arról van szó, hogy befogadjuk Krisztust a szívünkbe, hanem azt is jelenti, hogy állandóan jelen van értünk az Oltáriszentségben, és mi is megtanulunk jelen lenni az Ő jelenlétében. Külön kell hangsúlyozni azt, hogy „létezés”. A jóléti társadalmak dekadenciáját többek között a túlméretezett aktivitás okozza. Mindenki túlvállalja magát, rohan, szeretetlen, türelmetlen, ideges. Ebben szenvedünk. Mít tehetünk ez ellen? Meg kell állnunk. Hol? Jézus lábánál, és akkor egészen más dimenzióban látjuk az életünk dolgait. Féltreccsúztak a súlypontok. Végig kell gondolnunk, mi az, ami központi, ami fontos, illetve mi az, ami periférikus. Most az utóbbiak kerültek a középpontba,

a lényegesek meg a szélekre. A szeretetkapcsolataink súlyosan sérültek, nincs már időnk egymásra. Vissza kell állítanunk a sorrendet meg az értékrendet, és ez történik, amikor imádkozunk az Oltáriszentség előtt, mert tudatosodik bennünk az, hogy az igazán fontos a lét maga. Nem az, hogy mit teszünk, hanem az, hogy vagyunk. Jézus jelenlétében élhetjük meg igazán az élet értelmét, a létezését magát, Isten színe előtt. Itt válhatunk igazán azzá, akinek lennünk kell, az Ő képmásává, testvérévé, istengyermekké, ahogyan Ő az.

(Magyar Kurir, 2017. december 8.)

Eucharisztikus csoda Sokólkában: Az Ostya egy haldokló férfi szívszövetét tartalmazza

2008 októberében eucharisztikus csoda történt Lengyelországban, Sokólkában. Az azóta elvégzett laboratóriumi elemzések megerősítik: a szívizomrostok és a kenyér szerkezete úgy fonódnak egybe, hogy azt bármiféle eszközzel képtelenség reprodukálni.

2008. október 12-én, a reggel fél 9-es szentmise során a sokólkai Szent Antal-plébániatemplomban egy felszentelt Ostya kiesett az egyik pap kezéből, közel az oltárhoz. Az atya félbeszakította az áldoztatást, felvette az Ostyát, és a liturgikus előírásoknak megfelelően egy kis víztartó edénybe helyezte – néhány templomban a tabernákulum mellett található egy ilyen edény, amelyben a pap leöblítheti kezét az áldoztatás után. Az ostyának fel kellett volna oldódnia a vízben.

Julia Dubowska nővér, az Eucharisztikus Nővérek Kongregációjának tagja volt ekkor a sekrestyés. A szentmise végén Stanisław Gniedziejko atya kérésére egy másik edénybe öntötte át a vizet és az Ostyát. Tudván azt, hogy a megszentelt ostya egy idő múlva feloldódik, az új edényt a plébánia sekrestyéjében található széfben helyezte el, melyhez csak neki és a plébánosnak volt kulcsa.

Egy héttel később, október 19-én, missziós vasárnapon, amikor az atya érdeklődött az Ostya állapota felől, Julia nővér a széfhez ment. Miközben kinyitotta ajtaját, kovásztalan kenyér finom illatát érezte. Az edényben a még mindig javarészt érintetlen ostya közepén egy görbe, fényes vörös foltot, egyfajta vérfoltot vett észre: egy test élő darabkáját, amely azonban nem festette pirosra a vizet.

A nővér azonnal értesítette Gniedziejko atyát, aki hívta a plébánia többi papját és az épp ott tartózkodó misszionáriust, Ryszard Górowskit is. Mindnyájan elámulnak és elnémulnak annak hatására, amit láttak.

Az eseményről, tekintve annak jelentőségét, hallgattak, és azonnal értesítették Białyostok érsekét, Edward Ozorowskit, aki az érsekség titkárával és más egyházmegyei tisztviselőkkel Sokólkába utazott. A főpásztor elrendelte, hogy az Ostyát biztos helyen őrizzék, várva, mi fog történni.

Október 29-én az Ostyát tartalmazó edényt átvitték a plébániaépület Isteni Irgalmasság-kápolnájába, és a tabernákulumban helyezték el. Másnap az érsek döntése értelmében a vérfoltos Ostyát kivették a vízből, és egy kis korporáléra helyezték, amelyet visszatettek a tabernákulumba. Az Ostyát ilyen módon őrizték három éven át, majd 2011. október 2-án ünnepélyesen átvitték a templomba.

Az első évben teljes titok övezte az eseményeket. Közben az egyházi hatóságok mérlegelték, mit tegyenek. 2009. január közepén az Ostya megváltozott töredéke természetes módon kiszáradt, és úgy nézett ki, mint egy vérfolt vagy egy rög, alvadék; ettől kezdve külsőleg nem történt rajta változás. Még ugyanabban a hónapban az érsek kórszövet-tani vizsgálatokat kért, március 30-án pedig egyházi bizottságot állított fel a jelenség tanulmányozására.

A megváltozott Ostya egy darabját két szakértő, Maria Sobaniec-Łotowska és Stanisław Sulkowski orvosprofesszorok elemezték egymástól függetlenül. Mindketten kórszövet-tani szakorvosok a białyostoki orvostudományi egyetemen. Az elemzéseket az intézmény morfológiai osztályán végezték el. A szakemberek munkájukat a Lengyel Tudományos Akadémia Tudományos Etikai Bizottságának direktíváival összhangban lévő tudományos normatíváknak és kötelezettségeknek megfelelően végezték. A vizsgálatokat kimerítően leírták és lefényképezték. A teljes dokumentációt átadták a białyostoki érsekségnek.

Amikor a mintadarabokat elemzésre átvették, a felszentelt Ostya nem feloldott része beágyazódott a ruhaanyagba, amelyen feküdt. Mindazonáltal a vörös vérrög olyan világos volt, mint mindig. Az Ostyának ez az átalakult része száraz és törékeny volt, elválaszthatatlanul összefonódott a töredék többi részével, amely megtartotta kenyér alakját. A mintadarab elég nagy volt ahhoz, hogy elvégezhető rajta az összes szükséges vizsgálatot.

Az egymástól független vizsgálatok eredményei tökéletesen megegyeztek. Azt a végkövetkeztetést vonták le, hogy az Ostya átalakult töredékének szerkezete azonos egy halálhoz közel álló élő ember miokardiális (szív) szövetével. Maria Sobaniec-Łotowska orvosprofesszor nyilatkozata szerint a szívizomrost szerkezete mélyen egybefonódik a kenyérével, olyan módon, hogy azt bármiféle eszközzel lehetetlen létrehozni.

A vizsgálatok bebizonyították, hogy a felszentelt Ostyához semmiféle idegen anyagot nem adtak. Viszont az Ostya egy része felvette egy halálhoz közel álló ember szívizmának alakját. Ez a fajta jelenség természettudományos módszerrel megmagyarázhatatlan.

A katolikus templomok oltárain világszerte mindennap megtörténik a legnagyobb lehetséges csoda: a kenyér és a bor átváltozása Krisztus valóságos Testévé és Vérévé. Ennek ellenére, amikor szentáldozásban részesülünk, annak igazi természetét csak hitünkkel érinthetjük meg, mert érzékeink pusztán a kenyeret és a bort érzlelik, amelyek az átváltoztatáskor fizikailag változatlanok maradnak. Mit adhat hozzá hitünkhöz a Lengyelországban, Sokólkában történt eucharisztikus esemény?

A kórszövettani vizsgálatok 2009. január 21-ei eredményeit belefoglalták a białystoki érseki kúria dokumentációjába. A kúria hivatalos közleménye szerint „A Sokólkában történtek nem ellenkeznek az Egyház hitével, inkább megerősítik azt. Az Egyház vallja, hogy az átváltoztatás szavaira, a Szentlélek erejéből, a kenyér átalakul Krisztus Testévé, a bor az Ő Vérévé. Felhívás ez az esemény az Eucharisztia minden kiszolgáltatójának, hogy az Úr Testét hittel és gonddal osszák ki, a hívek pedig imádatlal fogadják Őt”.

(Forrás: Vatikáni Rádió
Magyar Kurír, 2017. november 7.)

***

Érdekes párhuzam látható a sokólkai és a százhalombattai események között. Minkét helyen leejtett Szentostya véres anyaggá változott, minkét esetben a kendőn vérrögnek látszó maradványt őriznek. A Százhalombattai vélt vagy valós csodát a plébános buzgósága révén részlegesen kivizsgálták, melyek biztató eredményt adtak. További információink nincs az esetről.

Eucharisztikus Világkongresszus Budapesten 1938. május 26-29.

Katona István, püspök

Az 1000 éves Magyar Katolikus Egyház történetében az egyik legnagyobb esemény volt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus megrendezése Budapesten 1938-ban. Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás azzal a kéréssel fordult az Eucharisztikus Világkongresszusokat Szervező Bizottsághoz, hogy

1938-ban hazánk rendezhesse meg a soron következő Kongresszust. A szervezőbizottság tagjai egyhangúlag támogatták a magyar kérést és ezt XI. Piusz pápa elé terjesztették. A Szentatya döntött, Budapest rendezheti meg a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszust.

Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás már 1936 november végén értesült a Szentatya döntéséről és a következő **kiáltványt** intézte a magyar néphez:

„Katolikus Magyar Testvérek!

A Gondviselés iránt érzett mélységes hálával és túláradó örömmel hozom tudomásotokra, hogy dicsőségesen uralkodó Szentséges Atyánk Budapestet jelölte ki az 1938. évi XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus színhelyéül, tekintettel arra a körülményre, hogy édes hazánk ebben az évben ünnepli Szent István, első királyunk megdicsőült halálának kilencszáz éves fordulóját.

A pápa Őszentségének döntése töltse el lelkesedéssel minden katolikus szívet, sőt minden magyar testvérünkét is, felekezeti különbség nélkül, hiszen ez nemzetünk rendkívüli megbecsülését jelenti.

E páratlanul nagyszerű, nemzeti életünkben talán soha többé vissza nem térő alkalom azt a kötelességet rója vállainkra, hogy ezt a kettős szent évet az öt világrész közel 400 millió katolikusának feszült figyelme mellett a lehető legnagyobb odaadással és készséggel szolgáljuk és segítsük teljes diadalra.

Szeretettel kérem azért a katolikus hívek, az egész társadalom és valamennyi magyar tényező egyöntetű támogatását, hogy ebben az Isten-ellenes korban mi mutassuk meg minél méltóbban Európa hódolatát a köztünk valóságban jelen lévő Krisztus iránt, aki az Út, Igazság és Élet.”

A Magyar Katolikus Püspöki Kar és a Kongresszust Előkészítő Bizottság **szentévet** hirdetett meg. Ez az előkészítő év 1937. május 24-én, Szentháromság vasárnapján kezdődött. Ebből a körlevélből idézek néhány gondolatot.

„Krisztusban kedves Híveink!

„...Mindannyian átérezzük a magas kitüntetést, amely minket tett meg az Oltáriszentség nemzetközi diadalmenetének zászlóvivőivé és ránk ruházta a feladatot, hogy a nemzetek hódolatát az Oltáriszentség előtt méltó keretek közé foglaljuk.

...A budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust... 1938. május 26-tól, áldozócütörtöktől 29-ig, vasárnapig bezárólag fogjuk megtartani...”

A továbbiakban a körlevél arról szólt, hogy az Oltáriszentségben ugyanaz a Jézus van jelen, aki Betlehemben megszületett, hirdette az örömhírt, gyógyította a beteget, táplálta az éhezőket, aki megalapította az Oltáriszentsé-

get, meghalt a kereszten, azután feltámadt a sírból és dicsőségesen felment a mennybe.

Serédi Jusztinián bíboros hercegrímás a következő szavakkal fordult a világ katolikus püspökeihez:

„Örömtől áradozva várjuk a közelgő májust, amelynek napjai megszentelten tündökölnek majd felettünk. Testvéri szívvel kérjük a világ minden nemzetét, jöjjetek városunkba, hozzánk, és velünk imádjátok Istent, hogy az Eucharisztikus Kongresszus által világosodjék meg a föld és jusson uralomra felette az igazság és az élet.”

Már a szentév megnyitása után mindenütt felcsendült a Kongresszus diadalmas himnusza. Bangha Béla jezsuita atya írta, dallamát pedig Koudella Géza szerezte. A jól ismert himnusz ezekkel a szavakkal kezdődik: „Győzelemről énekeljen, napkelet és napnyugat” (Hozsanna 280/b.).

Megkezdődtek a komoly előkészületek. 1936 novemberében létrehozták a Kongresszust Előkészítő Főbizottságot. Meghatározták a kongresszus jelszavát: „Vinculum Caritatis” – „A Szeretet Köteléke”. Bizottságokat hoztak létre, amelyek foglalkoztak a helyszínének meghatározásával, a szabadtéri oltárok és egyéb építmények felállításával. Gondoskodni kellett a közlekedés biztosításáról, szállásról, étkezésről, egészségügyről és még nagyon sok mindenről. Elképzelhetjük, hogy több százezer ember érkezésére számítottak, akiknek jelentős része szállást és ellátást igényelt. Legfontosabbnak tartották a lelki felkészülést. Imahadjáratot indítottak a gyermekekkel, bevonták a betegeteket, a kórházakat is ebbe az imahadjáratba.

Az előzményekhez tartozik, hogy 1938. május 15-én, vasárnap 25 ezer munkás vonult fel és tett hitet Krisztus mellett. Egy héttel később, május 22-én, vasárnap tartották a rendőrség szentmiséjét a Szent István-bazilikában. 3.000 rendőr járult szentáldozáshoz a szentmisén, amelyet Serédi Jusztinián bíboros hercegrímás mutatott be.

Madarász István többek között kijelentette: „Ha a rendőr imádkozik, nyugodt lehet a család, a társadalom és a haza.” A főváros közlekedési vállalatának alkalmazottai is ezen a szentmisén vettek részt, mivel az ünnepségek nagy forgalma miatt ők szolgálatban lesznek.

XI. Piusz pápa legkiválóbb munkatársát küldte maga helyett követként a Kongresszusra: Eugenio Pacelli bíborost, pápai államtitkárt, aki egy évvel később pápa lett, XII. Piusz néven. A pápai legátust a Keleti pályaudvaron fogadta Horthy Miklós kormányzó és Serédi Jusztinián, más egyházi vezetőkkel együtt. Ezután a budavári ősi koronázó templomba érkeztek, ahol ragyogó pompával várták a bíboros legátust. Az elhangzott köszöntő után a legátus többek között ezt mondta:

„XI. Piusz pápa, ennek a népnek legjobb barátja, az Örökkévalónak áldását és a Szentlélek pünkösdi erejét hívja le mindazokra, akik ezen a Kongresszuson összegyülekeznek... A Krisztusban való hit, Isten Anyja, akinek Szent István királyságát és népét ajánlotta, Krisztus földi helytartója, akitől a Szentkoronát kapta, egyesít bennünket a keresztény szeretetben. Buzgón kérem a nagy és hatalmas Isten áldását Mária országára, összes fiaira és leányaira”.

A Kongresszus első napja

1938. május 26-án, áldozócsütörtökön felvirradt a Kongresszus első napja. Hétfő déli óta szakadatlanul esett az eső és hidegre fordult az idő. Reménytelennek látszott, hogy kiderül és mégis szinte csoda történt. Ezen a napon megszűnt a városra ráhőmpölygő eső, szertefoszlottak a fellegek, felmosolygott az ég, kéksége elkezdett a város felett nevetni és tündökölni. A gyermekek, akik sokat imádkoztak a Kongresszus sikeréért, nem imádkoztak hiába.

Az elsőáldozók szentáldozása

A Kongresszus egyik páratlan eseménye a gyermekek szentáldozása volt 1938 áldozócsütörtökén délelőtt a Hősök terén. 150 ezer gyermek járult szentáldozáshoz 6 éves kortól 18 éves korig, szebbnél szebb öltözetben: az elsőáldozó kislányok hófehér ruhában, fehér koszorúval a fejükön, mintha angyalok szálltak volna a földre. A kisfiúk is egyforma ünnepi öltözetben. A színpompás látvány gyönyörködtette a jelenlévőket, akik körül legalább 150 ezer kísérő is volt. Az Emlékkönyv ezt így méltatta: „A világ legszebb virágoskertje nyílt ott ki, az Oltáriszentség tiszteletére.”

A lelkipásztorok, a hitoktatók mindent megtettek azért, hogy a gyermekek, fiatalok valamennyien jól felkészülten fogadják szívükbe a Szeretet Királyát.

A szentmisét a párizsi bíboros érsek mutatta be, de jelen volt Serédi Jusztinián is. Úrfelmutatás után 300 pap indult el a Vajdahunyad várából. Hozták a kis szekrényeket, vagyis a hordozható tabernákulumokat. Minden kis szekrényben 60 áldoztató kehely volt, bennük a konszekrált, átváltoztatott ostyák. A bíboros szentáldozása után a 300 pap elindult, hogy az Eucharisztikus Királyt nyújtsák a gyermekszíveknek.

A Kongresszus ünnepélyes megnyitása

A Hősök terén embererdő, százezernyi szív zengi a pápai himnuszt, a Kongresszus himnuszt, a napkeletről-napnyugatról ideérkezett zarándokokkal együtt. A gyönyörűen kitisztult kék ég alatt délután 4 óra körül több mint százezer ember gyülekezett a Hősök terén. Csodálatosan megépített oltár és két remek díszpáholy várta a vendégeket. Fél ötkor harsonaszó jelezte Horthy

Miklós kormányzónak és feleségének érkezését, akik elfoglalták helyüket a díszpáholyban. Harangszóra megindult a papok díszmenete: kispapok, szerzetesek, magas rangú egyházi méltóságok, püspökök, érsek és bíborosok. Ismét megszólaltak a harsonák, jelezve a pillanatot, amikor a pápai legátus is elindult. Áldást osztva közeledett a téren, majd a lépcsőkön haladva a gyönyörű oltárhoz érkezett. Felhangzott a pápai himnusz és a Szentlelket hívó ének: „Teremtő Lélek, szállj le ránk.”

A téren jelenlévő mintegy 200 ezer ember lelkes tapsal fogadta a legátust, aki percekig nem tudott szóhoz jutni. Megjelenése lenyűgözte a jelenlévőket. A bíboros köszöntötte Budapestet, a magyar népet, az egész világról ideérkezett vendégeket, majd így folytatta: „Miközben tekintettel átölelem a híveknek ezt a megszámlálhatatlan sokaságát, amely a világ mind a négy tájáról gyűlt itt össze, hogy szent és testvéri egyetértésben élje át ezeket az órákat, amelyeknek gyönyörűsége visszaidézi a táborhegyi órák kimondhatatlan magasztosságát. Meghatott üdvözlő szavaim, áldással együtt túllépik a Hősök tere határait és eljutnak minden országhoz és minden néphez... A budapesti Kongresszus hármas célja: a hit, a hódolat és a tettek. Ennek a Kongresszusnak feladata hirdetni a megváltás alapvető igazságait, amelyeket az Oltáriszentség misztériuma magába rejt... Elősegíti a szeretet keresztes hadjáratát, az egyetértést, a boldogulást attól a testvéri szeretettől áthatva, amelyet az Oltáriszentség, a Szeretet Köteléke áraszt magából... Válasz ez azoknak, akik tagadják a hitet és a tiszteletet a Teremtőtől és az irgalmas megváltás misztériumától...”

A győztes: az Oltáriszentség Krisztusa, ő lesz a győztes továbbra is...”

A pápai legátus beszéde befejező részében a szeretet parancsáról szolt: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt (Jn 13,35)... Add erőt az azoknak, akik házat lakják és akik asztalodnál esznek, hogy erősen és éberén járhassanak az önfeláldozás, a felebaráti szeretet és az irgalmasság útján. Jöjjön el a Te országod: az igazság és az élet, a kegyelem és a szentség, az igazságosság, a szeretet és a béke országa, úgy legyen. Amen.”

Tündöklő diadalút a magyar sors folyóján

A Kongresszus szervezői kezdettől fogva arra gondoltak, hogy a budapesti Eucharisztikus Kongresszus legragyogóbb és legemlékezetesebb eseménye az Oltáriszentséget kísérő hajós körmenet legyen. Krisztus Király diadalútja a Dunán, Közép-Európa és a magyarság sorsdöntő folyóján. Így is történt. A körmenet a Szent István-bazilikától indult. Maga a bíboros legátus vitte az Oltáriszentséget a Szent István hajóra, amely a legdíszesebb hajó volt. A Duna mindkét part-

ján legalább fél millió ember volt tanúja ennek az eseménynek. Szébbnél szebb szentségi énekek szárnyaltak az ég felé, majd felhangzik a harsonaszó és elindulnak a hajók. Az első hajó hatalmas, kivilágított körmeneti keresztet visz. Tőle jobbra és balra két gőzös úszik, egy-egy hatalmas égő gyertyával. A következő személyszállító hajón 50 harsonás áll, régi magyar öltözetben. Az ötödik hajón 40 dalmatikába öltözött kispap áll, kezükben füstölőkkel, amelyekből magasba száll az Oltáriszentség felé a tömjénfüst. Rakéta jelzi, hogy az Oltáriszentséget vivő Szent István gőzös is elindult. A Legméltóságosabb Oltáriszentség megkezdte diadalútját a Dunán. Az Oltáriszentség előtt térdre borulva a pápai legátus. Ott térdelnek a bíborosok és a kíséret tagjai is. A fő hajót még további hajók követték. Megkerülték a Margit-szigetet. A sziget megkerülése után a hajósor megállt a Duna közepén. Megszólaltak a hajókürtök, a Gellért-hegyről rakéták röppentek az ég felé. Ekkor Pacelli bíboros a világ négy tája felé áldást adott az Oltáriszentséggel. Felséges pillanat volt, amikor a Duna két partján száz- és százezer ember borult térdre a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. A szentségi Jézus áldásainak kegyelmei láthatatlanul, de valóságosan áradtak az egész földkerekségre, minden emberre, hiszen Jézus minden embert üdvözíteni akart és akar. A partraszállás után a legátus a templomba vitte a legszentebb Eucharisztia és áldás után visszahelyezték az Oltáriszentséget a tabernákulumba. Már éjfél is elmúlt, amikor a színes tűzijátékok kíséretében a szertartás befejeződött.

Második nap, május 27. péntek

A Hősök terén reggel 8 órakor a katonák szentmiséje volt. Részt vettek a honvédek, hadirokkantak és szentáldozáshoz járultak. Jelen volt a teljes tábornoki kar és sokan mások.

Ugyanekkor a Szent István-bazilikában Aranyszájú Szent János liturgiáját celebrálták. Nagy meglepetést és örömet jelentett az, hogy görögkeleti, ortodox szertartású hívek is képviseltették magukat a Kongresszuson. A misén megjelent Pacelli pápai legátus és Serédi Jusztinián hercegprímás is.

Szakosztályi ülések

Ezekon az üléseken a következő témákat tárgyalták, más-más helyen: *misziós konferencia, az Eucharisztia és az ifjúság kapcsolata, Eucharisztia és a világban élő keresztény hívők kapcsolata, Eucharisztia és a család.*

Délután 4 órakor kezdődött a Kongresszus második nemzetközi gyűlése az ünnepi csarnokban, óriási érdeklődés mellett. Jelen volt a pápai legátus, Serédi Jusztinián hercegprímás, több bíboros, érsek és püspök. Felsorolták a különböző országokból érkezett képviselőket.

Százötvenezer férfi éjszakai szentségimádása

Erről a beszámoló így kezdődik: „Ki tudná méltón leírni ezt az éjszakát. A tér egészen sötétté vált, az elektromos lámpák kialudtak. Százötvenezer férfi volt jelen, kezükben égő fáklyák és égő gyertyák, valóságos tűztenger. Fényárban úszott a Hősök tere. A lelket emelő és gazdagító elmélkedéseket Csávossy Elemér és Bangha Béla jezsuita atya tartotta. Az elmélkedő szavait ismételte harsogva a százötvenezer férfi:

„Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia! A Te országod örök és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta! Szentségi Jézus, hiszek benned! Szentségi Jézus, hiszem, hogy a századok Királya vagy! Szentségi Jézus, hiszem, hogy a világ egyetlen reménye Te vagy!”

A Vajdahunyad várából éjjel fél 11 után megindult a papság a Hősök terén keresztül a kongresszusi oltár felé. Glattfelder Gyula csanádi püspök vitte az Oltáriszentséget. A szentségkítételkor kemény, érces hangon zengett a férfiak nagy seregének ajkán: „Szent vagy Uram, szent vagy...” Ezután feszült csend. Elhangzottak a kérdések: „Ki vagy Te, Oltáriszentség? Ki vagy Te nekünk? Krisztus valóságos teste és vére az Oltáriszentség színe alatt. A parányi ostya színe alatt, a nagy Isten, aki szeretetből köztünk él.”

A százötvenezer férfi már elvégezte szentgyónását, most hittel és bizalommal megbánja bűneit, hogy tiszta lélekkel fogadja a szentáldozásban Urát, Istenét, Jézus Krisztust. Szentáldozás után következik a százötvenezer férfi fogadalomtétele: „Jézusunk, szívednek szenteljük magunkat.”

A Kongresszus harmadik napja

Az Eucharisztia és az Egyház egysége

A Kongresszus harmadik napján az Egyház egységéről tárgyaltak. Nagyon sok nemzet képviselője megjelent. A küldöttek felszólalásaikban hangoztatták az egység szükségességét. A felszólalásokból szeretném idézni a következőt: „Mi, norvégek, a Kongresszus egyik legkisebb csoportja vagyunk. Vágyódunk az Eucharisztia után... Fáj a szívünk, amikor hazánkra gondolunk, amely évszázadok óta távol van a Kincsek Kincsétől, az Élet Kenyerétől, az Eucharisztikus Krisztustól... Jézus igazságára vágyunk... és a ti imádságaitokra, kedves katolikus testvérek, hogy a mi népünket, a ti elszakadt testvéreiteket az Igazság vezérelje.”

A bíboros meglátogatta a Karitást. Köszöntötte őt a több ezer népviseletbe öltözött magyar leány. A leányok ugyancsak köszöntötték a Kongresszus fővédnökét, Horthy Miklós feleségét. Ezután a leányok elvonultak a koronázó templomba, a májusi litániára, hogy köszöntsék és kérjék a Magyarok Nagycsászárnéját, a Boldogságos Szűz Máriát, legyen közbenjárója a magyar népnek és a világ népeinek.

Negyedik nap

A Kongresszus befejező napjának hajnalán, május 29-én a falu fiatalsága vonult fel Budapestre. 25 ezer agrár fiatal jött el, külön vonatokon, kerékpáron, hogy bemutassa a KALOT (Katolikus Legényegyletek Országos Titkárságának) hatalmas szervezetét.

A búcsúzás vasárnapja 1938. május 29.

Két nagy esemény volt ezen a napon. Dél előtt ünnepi szentmise a Hősök terén, délután ünnepzáró diadalmenet, körmenet az Oltáriszentséggel a Szent István-bazilikától a Hősök teréig.

A délelőtti szentmise

Egymás után érkeztek a pályaudvarokra az ország minden részéből bányászok, munkások egyenruhás csoportjai. Harsonazengés közepette megindult a papok menete a főoltárhoz. A budapesti templomi kórusokból összeállított 1.200 tagú kórus énekelte a „Christus vincit, Christus regnat, Christus, Christus imperat” felséges dallamát. Pacelli bíboros mutatta be a **minden nemzetek felett uralkodó Krisztus miséjét**.

Elérkezett az ünnepi szentmise csúcspontja, a kenyér és a bor átváltoztatása Krisztus testévé és vérévé, az Úrfelmutatás. Ettől kezdve itt van az oltáron a szentségi Jézus. Micsoda szent pillanatok voltak ezek. A hit, az imádság és az emberi szívek nagy szeretetének csodái. Szentáldozáskor a magyar hívek és a világ minden tájáról érkezett vendégek hódolattal fogadták szívükbe az Élet Kenyerét és a Szeretet Királyát. A szentmise végén több százezren énekeltek a Kongresszus himnuszát magyarul és sok más nyelven. Ezután Bangha Béla jezsuita atya bejelentette, hogy XI. Piusz pápa beszédét közvetíti a Vatikáni Rádió.

A Szentatya nagy szeretettel köszöntötte a magyarokat és azokat, akik más országból érkeztek a Kongresszusra. Áldását adta mindazokra, akik az Oltáriszentség leple alatt rejtőző Megváltónkat ünnepelték. Majd így fejezte be köszöntését: „Az Eucharisztikus Kongresszus szítsa fel mindenki lelkében a szeretetet. Hozzon bőséges gyümölcsöket. Táplálja az ősi hitet, a reményt és a szeretet lángját és találjanak rá Jézusra azok is, akik távol vannak tőle. A Mindenható Istennek, az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek áldása szálljon le rátok és maradjon meg mindenkor.” A hosszú szentbeszédet olvashatók az Emlékkönyvben.

Az élő világegyház búcsúkörmene

A búcsúzás vasárnapjának másik nagy eseménye volt a Kongresszust záró ünnepi diadalmenet a Legszentebb Oltáriszentséggel. Négy órakor érkezett a bazilikába a pápai követ, akit kitörő éljenzéssel fogadtak. A szentségkítétel után Pacelli bíboros úr vette kézbe az Oltáriszentséget és baldachin alatt díszes kísérettel elindultak a Hősök terére, Jézussal, aki „Vándorlásunk társa lett”. Négy és fél órán át hömpölygött a hívek ezer színben pompázó menete. A körmenethez a külföldi nemzetek képviselőinek hatalmas sokasága csatlakozott. Feltűnést keltett egy kis csoport: a zászlójuk csúcsára kötve két hosszú, sárga szalag, ezzel a felirattal: „A kínai katolikusok hódolnak az Eucharisztia előtt.”

Gyönyörű napos idő volt, amikor a Kongresszust lezáró szentségi körmenet elindult a bazilika elől. Amikor az Operához ért, nyugat felől már nehéz fellegek tornyosultak. Nem sokkal később megeredtek az ég csatornái. A Hősök térére, zuhogó esőben borult térdre a több százszázalékos tömeg. A bíboros legátus felhőszakadás alatt vitte fel az oltárra a legszentebb Oltáriszentséget, miközben 500 tagú kórus énekelte: „Christus vincit, Christus regnat, Christus, Christus imperat”. A vihar és az égzengés aláfestette a milliós tömeg szívből jövő énekét. Két hatalmas erejű mennydörgés közben felcsendült magyarul a Te Deum: „Téged Isten dicsérünk, Téged Úrnak ismerünk...” és a Tantum ergo: „Azért ezt a nagy Szentséget leborulva imádjuk...” A pápai legátus az Oltáriszentséget magasba emelve, áldást adott a jelenlévőkre és az egész világra. Harangzúgás, égzengés közben hangzott el a kongresszusi himnusz: „Győzelemről énekeljen, napkelet és a napnyugat...”

A nagy vihar miatt elmaradt Serédi Jusztinián bíboros beszéde és a pápai követ válaszbeszéde. Mind a kettő este hangzott el, rádió keresztül. A hercegprímás latin nyelvű beszédében hálóját fejezte ki Istennek, hogy megrendezhették Budapesten, csodálatos szépségben és ragyogásban az egész világ nagy ünnepségét, a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszust. Köszönetet mondott XI. Piusz pápának és megköszönte Eugenio Pacelli bíboros államtitkárnak, hogy öt napon át velünk ünnepelte a szentségi Jézust, aki „Úr, s király a föld felett”.

Ezután magyarul szólott hercegprímásunk: „Szeretett magyar testvéreim! Gyönyörűséges Kongresszusunk végén az élő Isten jelenlétében szólok hozzátok. Én, mint Mária országának főpapja, túlaradó örömben, Mária szép szavaival adok hálát Istennek az egész világ előtt, hogy ezt a Kongresszust Krisztus Király dicsőségére, egyházunk, hazánk és az emberiség üdvére megrendezhettük. „Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én szívem üdvözítő Istenemben.,,

A hercegprímás kifejezte hálóját az egész magyar népnek, mindenkinek, aki imájával, munkájával, adományával, részvételével hozzájárult az ünnepség megrendezéséhez. Istennek adott hálát azért is, hogy a Kongresszus alatt semmiféle súlyos baleset, vagy zavar nem történt. Befejező szavai:

„Kérjük az Eucharisztikus Jézust, hogy maradáno legyen hozzá való hűségünk és ragaszkodásunk. Mindenkiiben maradjon meg az Isten szeretete és az emberek iránti jóság.”

A pápa küldötte válaszbeszédében arra buzdított mindenkit, hogy legyünk tanúi Krisztusnak, olyan tanúk, akiket szétküld ebbe a szeretetszegény és gyűlölettel teli mai világba, mint az ő szeretetparancsának apostolait, hírnökeit és követőit. Magyarul köszönt el a pápai követ: „Dicsértessék a Jézus Krisztus! Éljen Mária országa!”

1938. május 30-án ünnepeljük első Szent Királyunk Jobbjának megtalálását. Amikor a Magyar Püspöki Kar meghirdette a Szent István jubileumi évet, elhatározta, hogy a drága ereklyét, a dicsőséges Szent Jobbot körülhordozza a nagy király birodalmának újraszabott határai között, és felkeresi vele hazánk minden nagyobb városát. Az egész országot bejárta az aranyvonat és a Szent Jobb ereklyét mindenütt nagy diadallal ünnepelték, kérve Szent István királyunkat, hogy a magyar szentekkel együtt védelmezze hazánkat, magyar népünket.

A pápai legátus 1938. május 31-én, kedden délután 6 órakor hagyta el a magyar fővárost. A Keleti pályaudvar ismét ünnepi díszbe öltözött. Serédi Jusztinián hercegprímás, egyházi méltóságok és a kormány több tagja búcsúzott a pápa küldöttétől, miközben a díszszázad a Pápai Himnuszot játszotta. A legátus a kocs ablakából megáldotta a jelenlévőket.

Az ismertetés lezárásaként a könyörgés szavait idézem:

„Maradj velünk, Urunk, Jézus, mert már esteledik; velünk járva az úton, melenged fel szívünket. Irgalmaddal támassz bennünk reménységet, és engedd, hogy téged testvéreinkkel együtt felismerjünk a Szentírásban és a Kenyértörésben. Aki él és uralkodik, mindörökkön örökké. Amen.” (IV. hét, hétfő, az Esti dicséret záró könyörgése.)

(Ez az ismertetés „A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus emlékkönyve” alapján készült, 2013. augusztus 15-én – a Világkongresszus Emlékkönyve 1938. augusztus 15-én jelent meg.)

(Emlékkönyv, Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus, Vác, 2013. május 10-11., Stella Maris Alapítvány)

Mária- kegyhelyek

Osli

Osli - az egyik legrégebbi magyarországi zarándokhely – a Hanság déli szélén, Kapuvártól kb. 10 km-re északkeletre fekvő kisközség. Első kis templomát Kanizsai János esztergomi érseksprimás, Kapuvár akkori ura építtette 1390-ben Szűz Mária tiszteletére. A kápolnában őriztek egy Mária-képet, amely előtt a hagyomány szerint már abban az időben sok csodás gyógyulás történt, ennek hírére a Rábaköz népe rendszeresen látogatta a helyet. A XVI. század második felében a Nádasdy család lett a környék ura, és 1572-ben protestáns képrombolók a kápolnát és a kegyképet teljesen elpusztították. (Ekkor rombolták le a csornai premontrei prépostságot is.) A XVII. század első felében a vidék a katolikus Esterházy család birtokába került, ők építették újjá a kápolnát romjaiból 1644-ben. 1690-ben Esterházy Pál nádor kismartoni várából vitette ide és helyeztette a főoltára a ma is ott lévő Szűz Mária szobrot. A nádor a magyarországi Szűz Mária kegyképeket ismertető, 1696-ban megjelent könyvében ezt írja: „...noha (a kápolna) sok háborúk és új Vallások miatt tellyességgel elpusztult volt, mindazonáltal az ájtatos hívek gyakran oda járulván, sok súlyos betegségekől szabadítottanak meg Isteni malaszt által a minthogy most is a tsudák meg nem szűnnek, sőt naponként szaporodnak. A melly kép pedig az oltáron vagyon, aztat Kis-Marton várából vitettem oda, Isten, s a boldogságos Szűz tisztességére, a körösztyén híveknek penig lelkivigasztalására, melly faragtatott, a mint reá van írva, az ezer hat száz negyedik esztendőben”. A kápolnát 1766-ban barokk templommá bővítették, ekkor kapta mai formáját. A homlokzati fülkéjében álló Szent István és Szent László szobor a győri székesegyházból származik. Simor János - akkor még győri püspök, később esztergomi hercegsprimás - ajándékozta ezeket a templomnak 1863-ban. A szentély mennyezetén lévő, Mária mennybevitelét ábrázoló kép a XVIII. század közepéről való.

A 77,5 cm-es kegyzsobor álló Boldogasszony, jobb karján az áldást osztó gyermek Jézussal. A hársfából faragott, festett, öltöztetett szobor ismeretlen

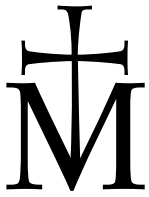
művész alkotása. Mária és a kis Jézus aranyozott ezüst koronáját, valamint a Szűz Mária bal kezében lévő ezüst jogart még Esterházy Pál nádor készítette. Az osli Boldogasszonyt az ajkán ülő csodálatos mosoly miatt Mosolygó Szűzanyának is hívják. A Madonnát Rábaköz Védasszonyaként is emlegetik.

A kegyhelynek XIV. Benedek pápa Mária szeplőtelen fogantatása és születése ünnepére teljes búcsút engedélyezett 1752-ben. IX. Pius pápa 1858-ban, a Lourdes-I jelenés évében tovább bővítette a kiváltságokat.

Az osli Boldogasszony tisztelete a XIV. század vége óta folyamatos. A hívek e nehéz időkben még a kápolna romjaihoz is ki-kijártak imádkozni. 1890-ben, a templom 500 éves és a kegyzsobor Osliba vitelének 200 éves jubileuma alkalmával 10.000 hívő zarándokolt Osliba. 1940-ben, a kegyzsobor 250 éves jubileumán a templomot teljesen följújtották, ekkor a szüzanya három ünnepén, a templom három búcsúnapján - Sarlós Boldogasszony (július 2.), Nagyboldogasszony (augusztus 15.) és Kisboldogasszony (szeptember 8) ünnepén - kb. 40.000 zarándok jelent meg Osliban a szombathelyi püspök vezetésével. A rokokó oltár körül egykor különféle hálaajándékok, fogadalmi tárgyak és képek voltak. Néhány jellegzetes példányuk ma is megvan a templom oratóriumában.

A templom főbúcsúja Nagyboldogasszony napján van, ez egyúttal a templom titulus ünnepe is. Búcsú alkalmával a falu főutcáján körmenetben viszik végig a szobrot. A búcsúsok a templom körüli, 1859-ben épült Kálvária stációinál keresztúti ájtatosságot végezhetnek, aminek a búcsújárás alkalmával máig is fontos szerepe van.

K.D.

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Kicsinyeknek kell lennetek!

„Szemléljétek, fiaim Anyátokat, mint kisdedet. Mivel kicsiny, tetszik a Magasságbelinek.

Kiváltsággént a bűn minden szeplőjétől mentes maradtam fogantatásom első pillanatától kezdve. Ez adta meg kicsinységem igazi mértékét.

Kicsiny, mert Isten az Ő teremtményét választotta arra, hogy az Ige Anyjává legyen.

Kicsiny, mert mindent Istentől kaptam.

Kicsiny, mert beárnyékolta az isteni Erő, és beburkolt nagyságával.

Gazdagságom emiatt csak az kicsinyek, a szegények gazdagsága: az alázat, a bizalom, a ráhagyatkozás, a reménység.

A Szűzanya megmagyarázza, hogy az ő kicsinysége részben kiválasztottságából ered (az Ige Anyja), részben azonban abból a lelkiülből, mely teljesen tisztában van azzal, hogy mindent Istentől kapott, akinek nagysága előtt csak meghajolni vagyok méltó.

És ez a mentalitás egy egészen más síkú gazdagságot ad, a kicsinyek és a szegények gazdagságát, mellyel csak az alázatban, ráhagyatkozásban, reménységben és az égiekbe vetett bizalomban élő ember rendelkezhet. Igyekezzünk ehhez közelíteni!

Ma az Egyház felszólít benneteket, hogy szemléljétek Égi Édesanyátokat születése pillanatában.

Szemléljétek kedveseim, Édesanyátokat, mint kisdedet és megtanultok kicsinynek lenni.

Kicsinyeknek kell lennetek, mert fiaim vagytok, és mert az én életemet kell élnetek.

Kicsinynek kell lennetek, hogy tervem érdekében készséges eszközök legyetek, és hogy elnyerjétek Fiam, Jézus tetszését.

Mennyire szeret benneteket Jézus, szeretett fiaim! Éppen azért szeret, mert kicsinyek, szegények, egyszerűek, alázatosak akartok lenni.

Kicsinynek kell lennünk, melyet elérhetünk, ha igazán, szívből rá tudunk hagyni az égi Édesanyánkra, hiszen akkor az Ő életét éljük.

Kicsinynek kell lennünk ahhoz, hogy készséges eszközként a Szűzanya tervének megvalósítását elő tudjuk segíteni itt a földön. És ez a kicsinység egyben elnyeri majd Jézus tetszését is!

Érdekes észrevenni a Szűzanya szavaiban – mely biztatás is számunkra – hogy Jézus különös szeretettel hajol le már akkor is hozzánk, ha igazán, szívből akarunk kicsinyek, szegények, egyszerűek, alázatosak lenni. Ha a törekvés igazán bennünk van, az is már eredmény.

Kicsinynek kell lennetek, hogy szembeálljatok a Sátánnal, akinek sikerül göggel és büszkeséggel elcsábítania az embereket. Nem értitek, hogy sohasem lesz képes elcsábítani és becsapni benneteket, hogyha alázatosak maradtok?

Az ember egyértelműen úgy gondolná, hogy ha valakivel szembeállok, akkor erőt kell felmutassak, a kardot kell kirántsam. Ezzel szemben a Szűzanya azt mondja, hogy kicsinynek kell lennem ahhoz, hogy szembe tudjak szállni a Sátánnal! A magyarázatot is hozzá adja: göggel és büszkeséggel csábítja a legtöbb embert. És ha ez a kettő hiányzik belőlem (a gög és a büszkeség), akkor nem nagyon talál fogást rajtam, tehát így már szembe is szálltam vele, kibújtam a markai közül. Tehát ezért is kicsinynek kell lennem!

Egyre kisebbeknek kell lennetek, mert Édesanyátok azt kívánja, hogy mindnyájan az övé legyetek: ő szeretnek titeket táplálni, felruházni és a karján hordozni.

Kicsinynek kell lennetek, mert így mindig igennel válaszoltok az Atya akaratára.

Mondjátok ki velem igeneteket. Így ismétlődik meg bennetek az én tökéletes engedelmségem igenje Isten akaratára iránt.

Ha a Szűzanyára hagyatkozva tudunk kicsinyek lenni, akkor nem lesz nehéz igennel válaszolni az Atya hívására, az Atya akaratát könnyen teljesítjük.

Legyetek kicsinyek végül azért, hogy ti képezzétek lábammak azt az alázatos sarkát, amelybe ugyan a Sátán igyekszik beleharapni, de én ezzel tiprom szétfejt. Egyre kisebbé kell válnotok, ha elő akarjátok készíteni Szeplőtelen Szívem nagy diadalát.” (1976.09.08., Szűz Mária születésnapja)

Az előbbi gondolathoz kanyarodunk vissza, hogy amennyiben kicsinyek vagyunk, akkor tudunk igazán a Sátán felett győzedelmeskedni, a Szűzanya embereként, az Ő segítségével. Ha ezt tesszük, akkor Szeplőtelen Szívem diadalát segítjük elő! Cselekedjünk, küzdjünk nap mint nap, hogy a diadal minél előbb eljőjön!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Bombarral galambjai

Margaret Galitzin

1946-ban Portugáliában a Szűzanya jelenéseinek harmincadik évfordulóját ünnepelték, „Szeplőtelen Fogantatás” címmel.

A Cova da Iria-ból származó Fatimai Szűzanya szobrát hordozták körbe, mely zarándoklat 1946. november 23-án Fatimából indult. A szobor papok és laikusok vállán, egy talpazaton haladt át az országon a lisszaboni katedrális eléréséig. Ott, december 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, Portugália felajánlását ünnepélyes keretek között megismételték.

Fatimából Lisszabon felé haladva kb. félúton, Lisszabontól 40 mérföldre, Bombarral-ban egy rendkívüli esemény történt, a galambok csodája.

December 1-én, amikor a Farimai Szűzanya szobra áthaladt Bombarral utcáin, öt galambot engedtek szabadon. A nagy tömeg himnuszokat énekelve halad az utcán, a galambok szabadon engedését nem is vették észre.

Aztán valami figyelemre méltó történt. A galambok közül három, ahelyett, hogy felfelé és elfelé repülne, odarepült a szoborhoz, és leereszkedett a Szűzanya lábaihoz. Ott maradtak, annak ellenére, hogy néhányan tapsolva, és intgetve igyekeztek eltávozásra bírni azokat.

A szobrot közben vitték tovább városról városra, a Lisszabon felé vezető úton. A három fehér galamb a szobor alján maradt, mint a hű hölgyek. Egy tanú azt írta: „A tömeg zaját és kiáltását, a himnuszok énekét, az ünnepi tűzijátékokat, az éjszaka fényeit, a nap melegét vagy néhány napon át az esőt, a különböző templomok meglátogatását, az imádságot és az éjszakai szertartásokat végigkísérve a galambok nem hagyták el a Szűzanya szobrának talpazatát. Minden ellenére a galambok ott maradtak. Időnként a levegőbe szálltak, és körbepapulték a szobrot, mintha bizonyítani akarták volna a hitetleneknek, hogy nincsenek odakötözve. Bombarral három galambja végig a Szűzanya lábánál maradt, elutasítva minden ételt vagy italt. A szekuláris sajtó is felkapta ezt a hírt, napilapok rendkívüli tényként beszéltek róla Európa szerte és az Egyesült Államokban is.

A szobor december 5-én érkezett Lisszabonba, harmadrendi karmeliták vezetésével. Az utcákon ezrek kísérték a menetet, köztük olyan kíváncsiskodók

is, akiket elsősorban a „galambok csodája” vonzott oda. Senki sem csalódott. A galambok nem hagyták abba a szobor lábánál a Szűzanya tiszteletét, még akkor sem, amikor a szobor belépett a Fatimai Szűzanya gyönyörűen megvilágított templomába, a centenárium záró ünnepségeire. A galambok egész nap, és az éjszakai virrasztások alatt is december 5-én és 6-án ott üldögéltek a Szűzanya lábainál.

December 7-én este a szobrot ünnepélyes, gyertyafényes – de egyben zajos – felvonulásban vitték át a székesegyházba. Tűzijátékok robbantak, zenekarok játszottak, virágokat dobáltak a Szűzanya szoborhoz. A galambok, melyek alkalmanként megcsókolták a szárnyukat, hogy egyensúlyukat tartsák, hűségesen megtartották a helyüket a szobor lábánál.

Amikor a menet december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepe alkalmával elérte a székesegyházat, az egyik galamb a torony tetejére repült, és csaknem egy óráig ott maradt, majd visszazállt a Szűzanya lábaihoz. Az egész éjszakai virrasztás alatt a galambok nyugodtan maradtak.

A Lisszaboni bíboros, Manuel Cerejeira mutatta be az ünnepi szentmisét, majd felajánlotta Portugáliát a Szeplőtelen Fogantatásnak. Az ünnepi szentmise alatt egy csodálatos dolog történt. Amikor az átváltoztatás kezdetekor megszólaltak a harangok, hirtelen lebegni kezdtek a szárnyak. Egy szemtanú, Canon J. G. de Oliveira, ezt a jelentést tette:

„Valamennyiünk legnagyobb meglepetésére két galamb hirtelen felszállt... két hét koplalás után, mely alatt a galambok megtagadták az ételt és az italt, és végig a szobor lábánál maradtak... Az egyik egyenesen az oltár egyik oldalához, a másik az oltár másik oldalához szállt! Ott, amikor a püspök felgyenesedett, hogy felemelje az átváltoztatott Szentostyát, leereszkedtek és összehajtották szárnyaikat, mintha imádnák az Urat!

Ahogy a szentmise előrehaladt, a két galamb ott maradt a Szent Színek mellett, mindenki döbbenetére, de ez még mindig nem volt a csúcspont.

A harmadik galamb ott maradt a Szűzanya lábainál. Amikor azonban a Szentáldozás következett, hirtelen felrepült a szobor aranykoronájának tetejére – mely koronát Legate bíboros, a Szentatya képviseltében előző év május 13-án Fatimában helyezett fel a szobor fejére – és amikor a püspök megfordult, és felemelte a mi Urunkat, mondván: „Ecce Agnus Dei” („Íme az Isten Báránya”), széttárta fehér szárnyait, és nyitva tartotta őket!”

Azon az estén a szobrot ünnepélyes keretek között, egy díszített fregattra vitték, hogy a Tagus-folyón az Almada-i szeminárium udvarára vigyék. A három galamb, a tűzijátékoktól, a motorok zajtól és a több száz kísérő csónak füttyülésétől függetlenül végig a Miasszonyunk lábainál maradt.

A Fatimába visszavezető út elején a három galamb elrepült, de három másik érkezett, melyek ugyanúgy a Szűzanya lábaihoz szálltak le, és ott maradtak a Szűzanya lábainál, amíg karácsonyra visszatért a szobor Fatimába.

Ennek az 1946-ban lezajlott csodálatos zárandokútnak, Bombarral galambjainak emlékére a Fatimai Szűzanya szobrokat három galambbal díszítik, melyek a lábainál pihennek.

Érdemes megjegyezni, hogy ugyanazon a napon a Szeplőtelen Fogantatás Templomban, Rio de Janeiróban, Braziliában, egy fehér galamb berepült a templomba, egyenesen az oltárra, ahol a kereszt egyik szárán pihent, egészen a szentmise végéig.

***

Imádság a Szűzanyához!

Szeretlek Téged, édes Szűzanyám!
Teveled megoszthatom lelkem bánatát!
Te vagy csak nekem, senki más,
mert lelkem fájó könnyeit Teneked hullatom!
Vigasztalásért egyedül csak Hozzád jöhetek,
csak Te törlöd le szememről a bánatkönnyeiket!
Szűzanyám! Adj erőt, s, hogy lelkem erős legyen,
add, hogy Téged soha el ne veszítsek,
hisz édesanyám vagy és szeretlek nagyon,
ha Veled lehetek, lelkem megnyugtatom,
és Te meggyógyítod lelkemnek sebeit.
Anyám vagy Te, s én gyermeked vagyok,
én hiszem, hogy az is maradok!
Édes Szűzanyám! Add rám áldásodat,
hogy míg csak élek dicsérhessem
szeplőtelen tisztaságodat! Ámen.